

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 9

Hồi 20

Uy Chấn Lãnh Nguyệt Môn

Lý Tồn Hiếu nhìn theo bọn họ cười nhạt nói :

- Đi nhanh thật !

Lãnh Nguyệt Hương nhìn chàng một cái thâm sâu nói :

- Huynh khiến bọn chúng khiếp hồn !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu cười nói :

- Chúng chẳng phải sợ tôi, mà chính là sợ cô nương.

- Huynh chỉ trát vàng lên mặt tôi, thực ra huynh thụ nghiệp nghệ sư môn là ai, không nói được với chúng nhưng có thể nói cho tôi biết chứ ?

Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói :

- Trời tối lắm rồi, chúng ta về khách điểm thôi.

Dứt lời, chàng quay người bước đi ngay.

Lãnh Nguyệt Hương trên mặt hiện nét u oán.

Trương Viễn Đình bước ngang qua người nàng thấp giọng nói :

- Lý thiếu hiệp thân mang huyết cừu, cô nương xin thông cảm tha thứ, tôi dám đảm bảo sớm muộn gì thiếu hiệp cũng nói với cô nương.

Lãnh Nguyệt Hương hai má muồn ửng hồng ấp úng nói :

- Đa tạ tiên bối.

Về đến khách điểm, trong thành Kim Hoa đâu đâu cũng đã lên đèn sáng rực, bọn họ ngồi với nhau trong khách điểm, Trương Viễn Đình nhìn Lý Tồn Hiếu quan tâm nói :

- Thiếu hiệp hôm nay đã bại Tả hữu hộ pháp của Lãnh Nguyệt Môn, theo như tôi biết thì trong Lãnh Nguyệt Môn ngoài Cơ bà bà ra thì chẳng còn ai là đối thủ của thiếu hiệp. Bà ta tất nhiên sẽ nhanh chóng tìm đến thiếu hiệp, thiếu hiệp phải cẩn thận.

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói :

- Đa tạ tiên bối nhắc nhở.

- Cơ bà bà tôi chưa từng gặp qua, thực ra trong võ lâm thiên hạ cũng chẳng có mấy người nhìn thấy mặt bà ta, cho nên người bà ta như thế nào thì chẳng biết. Nhưng theo như lời tương truyền thì bà ta là một trong số ít cao thủ thuộc hàng bậc nhất, bà ta

lãnh đạo “Lãnh Nguyệt Môn” gần như xưng bá võ lâm, đến ngay như Hàn Tinh Môn hùng mạnh mà vẫn còn phải khiếp sợ vài phần, đương nhiên chẳng phải không có lý do !

Lãnh Nguyệt Hương chen vào nói :

- Tiền bối nói không sai, đừng nói là bản thân bà ta, chỉ nói bốn vị tỳ nữ tâm phúc theo bà ta mấy mươi năm nay, người nào cũng thuộc hàng cao thủ nhất lưu. Nghe nói bản lĩnh của bốn người này ngang ngửa với chuồng môn các môn phái lớn, theo tôi nghĩ nói thế e còn hơi khiêm tốn !

Trương Viễn Đình gật đầu nói :

- Bốn tỳ nữ tâm phúc của Cơ bà bà đúng là cao thủ nhất lưu đương kim võ lâm.

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói :

- Tiền bối cũng biết tôi chẳng có ý muốn gây thù gây hận khắp nơi, nhưng bức bách quá thì cũng đành chịu !

Trương Viễn Đình lại gật đầu nói :

- Điều này thì tôi biết, tôi chỉ nhắc nhở thiếu hiệp thận trọng.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Lãnh Nguyệt Môn nếu như là chân chính môn phái, thì tôi chẳng tiếc gì hai tay dâng tặng bức “Tàng Bảo Đồ” cho họ. Thế nhưng chỉ quan sát mấy ngày hôm nay, hành vi hoạt động của họ chẳng khác gì bọn cường đạo, cho nên tôi quyết toàn lực bảo hộ bức “Tàng Bảo Đồ” chứ không để nó rơi vào tay Lãnh Nguyệt Môn hay Hàn Tinh Môn !

Lý Tồn Hiếu nói :

- Nhắc đến Hàn Tinh Môn tôi mới nhớ Ôn nhị cô nương, tiền bối cho rằng lời của Vạn Hưu Cao đáng tin không ?

Trương Viễn Đình lắc đầu nói :

- Khó tin, có lẽ Ôn nhị cô nương có dụng tâm gì khác !

- Tiền bối cho rằng...

Trương Viễn Đình lắc đầu nói :

- Điều này tôi không biết, nhưng tôi nghĩ nếu như Ôn nhị cô nương tự nguyện ở lại trong Lãnh Nguyệt Môn tất có dụng tâm nào khác...

Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì thêm.

Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hương nói :

- Nếu đúng như lời Vạn Hầu Cao nói, cô nương chấp nhận trao giải dược cho chúng ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :

- Cho, sao lại không cho ? Tôi xưa nay nói một là một, quyết không thực ngôn bội tín.

- Cô nương khiến người ta kính phục.

- Không dám, tiền bối cũng chớ nên khách khí, thực ra tôi thả một mà bắt hai, chẳng thiệt vào đâu !

Trương viễn Đình ngơ ngác hỏi :

- Sao, Lãnh cô nương đã...

Lãnh Ngưng Hương hỏi lại :

- Chẳng phải tiền bối cần tôi bắt thêm vài tên sao ?

- Đúng, thế nhưng...

Lý Tồn Hiếu nói :

- Xem ra lần này Lãnh Nguyệt Môn thiệt nặng !

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Đúng như huynh nói, nếu không cho chúng biết lợi hại, thì chúng chẳng biết thế nào là trời cao đất rộng !

Vừa lúc ấy bên ngoài hành lang nghe tiếng bước chân đi vội, rồi một giọng nữ nhân hỏi vọng vào :

- Có vị Lý gia nghỉ ở đây không ?

Lý Tồn Hiếu nghe giọng người này rất quen, nhưng nhất thời không nhận ra là giọng người nào, bấy giờ bước ra cửa xem.

- Họ Lý là tôi đây !

Ngay trước hành lang một vị tiểu cô nương thân hình mảnh khảnh trong bộ y phục màu vàng, khuôn mặt sáng sủa thông minh.

Chỉ nghe cô ta reo lên :

- Lý tướng công, đúng là tướng công rồi !

Lý Tồn Hiếu nhìn cô ta thoáng chút ngỡ ngơ, rồi chợt nhận ra buộc miệng nói :

- Thuý cô nương, là cô ?

Không phải sao, hoàng y cô nương chính là tiểu tỷ theo hầu bên cạnh Lệnh Hồ Dao Cơ.

Tiểu Thuý bước nhanh đến trước mặt chàng khép người thi lễ nói :

- Tiểu Thúy bái kiến Lý tướng công.

Lý Tồn Hiếu vội vàng ôm quyền hoàn lễ nói :

- Không dám, cô nương vẫn khỏe !

Tiểu Thúy nói :

- Đa tạ tướng công, tỳ nữ có lời vấn an tướng công.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Cô nương chớ nên khách sáo, mời vào trong ngồi.

Chàng quay người đi trước.

Tiểu Thúy mắt tròn xoe hỏi lại :

- Tiện chứ ?

- Trong phòng là mấy vị bằng hữu của tôi, có gì không tiện.

Tiểu Thúy khi ấy mới theo chàng vào trong phòng, Lý Tồn Hiếu giới thiệu mọi người với nhau, Tiểu Thúy thân phận tỳ nữ nên đều dùng lễ chào hỏi với mọi người. Duy đối với Lãnh Ngưng Hương thì có khác, cô ta hành lễ rồi ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương từ đầu đến chân nói :

- Tỳ nữ nghe nói cô nương đến, nay được gặp cô nương thật là phúc lớn. Hai ngày nay, Lãnh Nguyệt Môn bị “Vô hình độc” của cô nương hù khiếp sợ !

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :

- Thúy cô nương, tôi chỉ là bất đắc dĩ.

Tiểu Thúy gật đầu nói :

- Tỳ nữ biết, cô nương vì Ôn cô nương. Tỳ nữ nói một câu thực lòng, cô nương dùng “Vô hình độc” đối với Liễu Ngọc Lan như thế còn phúc cho hần, con người hần thối tha bản thủ từ đầu đến chân !

Trương Viễn Đình không nhịn được bật cười thành tiếng nói :

- Thúy cô nương nói chuyện hóm hỉnh thật !

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Đa tạ Thúy cô nương.

Lý Tồn Hiếu mời Tiểu Thúy ngồi xuống.

Tiểu Thúy ngồi xuống xong, Lãnh Ngưng Hương hỏi tiếp :

- Thúy cô nương, Ôn nhị cô nương thế nào ?

Tiểu Thúy nói :

- Chuyện này thì cô nương cứ yên tâm, Ôn nhị cô nương tuy bị Lão Thần Tiên giam lỏng, thế nhưng Lão Thần Tiên đối đãi với cô ta rất tốt, như đãi một vị thương khách.

Rồi quay sang Lý Tồn Hiếu nói tiếp :

- Lý tướng công biết chứ, Lão Thần tiên sở dĩ giam lỏng Ôn nhị cô nương chỉ là muốn đổi lấy cô nương tôi từ “Hàn Tinh Môn” trở về.

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói :

- Tôi biết, Trương tiên bối đã tính được chuyện này ?

Tiểu Thúy nói :

- Hiện tại thì ổn rồi, Ôn gia nhị lão để mừng thọ Lão Thần Tiên đã cho người tiễn hồi cô nương tôi về Kim Hoa, Lão Thần Tiên cũng giao Ôn nhị cô nương cho Ôn gia nhị lão.

Lý Tồn Hiếu ngớ người nói :

- Sao, Lệnh hồ cô nương đã về Kim Hoa ?

- Đúng thế, vừa đến trưa hôm nay.

- Người của Hàn Tinh Ôn gia cũng đến ?

- Vâng, ngoài Ôn gia nhị lão còn có Ôn thiếu chủ.

Lý Tồn Hiếu nhú mày nói :

- Chỉ e Ôn gia và Lãnh Nguyệt Môn chẳng nói chuyện thoả thiện vui vẻ với nhau được!

Tiểu Thúy nói :

- Không, thì sao ?

- Nghe nói Liễu Ngọc Lan hiện tại là cháu rể của Cơ bà bà, Cơ bà bà định đem Lệnh Hồ cô nương gả cho hấn ?

Tiểu Thúy nghe thì giật mình chấn động thốt lên :

- Sao tướng công biết ư ?

Lý Tồn hiếu cười nói :

- Chính hai vị “Truyền lệnh đồng tử” của Lãnh Nguyệt Môn nói, mà trên thực tế thì Lãnh Nguyệt Môn cũng không tiếc sức lực bảo hộ cho Liễu Ngọc Lan.

Tiểu Thúy mặt sạm lại, cúi thấp đầu nói :

- Cô nương tôi sao khổ thế ?

Bình tĩnh lại, cô ta nói tiếp :

- Cô nương tôi nhân nghe nói có một người trẻ tuổi họ Lý đã thương hai vị hộ pháp, thực tình trong thiên hạ có thể đã thương hai vị hộ pháp Lãnh Nguyệt Môn chẳng có được mấy người, cô nương lo lắng là tướng công. Vì thế lệnh tiểu tỳ đến xem có đúng là tướng công không, nếu đúng là tướng công cô nương bảo tiểu tỳ cầu xin tướng công nhanh rời khỏi Kim Hoa này.

Lý Tồn Hiếu chau mày hỏi :

- Vì sao phải nhanh rời khỏi Kim Hoa ?

- Tướng công còn chưa biết, Ôn gia nhị lão và Lão Thần Tiên liên thủ đối phó tướng công, đoạt cho được bức “Tàng Bảo Đồ” !

Lý Tồn Hiếu bật cười mấy tiếng nói :

- Lý Tồn Hiếu nào được vinh hạnh thế, cùng lúc “Hàn Tinh Môn” và “Lãnh Nguyệt Môn” liên thủ đối phó với một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, quả là một chuyện chẳng phải tầm thường chút nào !

Tiểu Thúy giọng tha thiết nói :

- Lý tướng công, cô nương tôi van xin tướng công đi ngay.

Trương Viễn Đình đột nhiên chen vào nói :

- Thúy cô nương, chuyện của Lý thiếu hiệp ở Kim Hoa này đã xong, sẽ đi ngay thôi.

Tiểu Thúy tròn mắt hỏi lại :

- Thật sao ?

Lý Tồn Hiếu muốn nói, nhưng bị Trương Viễn Đình đánh mắt cản lại, lão nói :

- Đương nhiên là thật, chuyện rất quan trọng, lẽ nào lại dối Thúy cô nương.

Tiểu Thúy trầm ngâm một lúc nói :

- Thế thì tốt, tiểu tỳ sẽ hồi báo phục mệnh...

Cô ta đứng lên nói tiếp :

- Lý tướng công, tiểu tỳ đi đây. Tiểu tỳ không thể lưu lại đây lâu, vạn nhất để Lão Thần Tiên biết được thì mạng tiểu tỳ chẳng còn, lại liên lụy đến cô nương tôi...

Rồi lại nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :

- Lãnh cô nương, tiểu tỳ van cầu cô nương đừng cho Liễu Ngọc Lan giải dược.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :

- Thúy cô nương yên tâm, chỉ cần một lời này của Thúy cô nương, ta nhất định không bao giờ cho Liễu Ngọc Lan thuốc giải.

Tiểu Thúy đột nhiên quỳ sụp xuống dưới chân Lãnh Ngưng Hương nói giọng xúc động:

- Lãnh cô nương không cho Liễu Ngọc Lan thuốc giải, ân lớn như cứu lấy mạng cô nương tôi, tiểu tỳ bái tạ !

Nói rồi dập đầu mà lạy.

Lãnh Ngưng Hương vội vàng đỡ cô ta lên nói :

- Thúy cô nương, cô làm gì thế.

Tiểu Thúy hai mắt đỏ hoe nói :

- Lãnh cô nương không biết, chuyện này cô nương tôi chẳng bao giờ đồng ý, thế nhưng đã là lệnh của Lão Thần Tiên thì cô nương tôi chẳng dám kháng cự. Chỉ còn một cách là...

Lãnh Ngưng Hương vỗ tay nhẹ nhàng lên lưng Tiểu Thúy an ủi :

- Thúy cô nương yên tâm, ta cũng là thân nữ nhi như Lệnh Hồ cô nương, ta đương nhiên hiểu được nỗi thống khổ khi bị ép buộc lấy một người mình chẳng thương, đồng thời lại là một người bỉ ổi như Liễu Ngọc Lan. Cứ về bẩm báo lại với Lệnh Hồ cô nương, chúng ta thâm giao đã lâu, chỉ cần điều gì ta làm được nhất định ta sẽ làm.

Tiểu Thúy nước mắt lưng tròng nói :

- Lãnh cô nương, tiểu tỳ ghi nhớ ân này của cô nương, tiểu tỳ cáo từ !

Cúi đầu thi lễ lần nữa rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Huynh nên tiễn chân Thúy cô nương.

Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự, nhưng rồi cũng bước chân ra ngoài.

Ra khỏi khách điểm, đi một lúc tới một gốc cây hoè bên đường, Tiểu Thúy bỗng ngừng chân đứng lại, quay người nhìn chàng nói :

- Tướng công ra đây thật hay, tiểu tỳ chính đang muốn gọi tướng công một mình ra ngoài này...

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Thúy cô nương có chuyện gì sao ?

Tiểu Thúy nhìn chàng giọng trách móc.

- Lý tướng công thật là bạc bẽo, cô nương thì ngày đêm nhớ tướng công, thế mà tướng công thì chẳng đoái hoài đến cô nương đang bị giam lỏng trong Hàn Tinh Môn thế nào !

Lý Tồn Hiếu mặt nóng lên, cảm thấy hổ thẹn nói :

- Thúy cô nương, tôi cứ ngỡ cô ta đã là người của Ôn gia.

Tiểu Thúy nói :

- Tướng công sao có thể nghĩ thế chứ, cô nương chẳng phải là người như thế, cô nương một khi đã đem trái tim mình trao cho tướng công, thì trọn đời là người của tướng công. Ai cũng không thể đoạt được ý chí cô nương !

Lý Tồn Hiếu nén tiếng thở dài nói :

- Tôi không tốt, tôi rất hổ thẹn với Lệnh Hồ cô nương. Thực tế thì Thúy cô nương cũng biết, tôi suýt chút nữa thì chết bởi ngọn độc châm của Liễu Ngọc Lan hôm ấy...

Rồi chàng đem hết mọi chuyện kể sơ lược cho Tiểu Thúy nghe.

Nghe xong, Tiểu Thúy cúi đầu nói :

- Tướng công xin chớ trách tội, Tiểu Thúy đã trách nhầm tướng công...

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :

- Thúy cô nương không trách nhầm tôi, thực ra sau khi tôi giải độc xong thì nên đi tìm Lệnh Hồ cô nương mới phải, thế nhưng tôi đã không đi. Trong đầu tôi cứ nghĩ Lệnh Hồ cô nương đã...

Tiểu Thúy ngược mắt nhìn chàng cắt lời nói :

- Chuyện đã trở thành quá khứ, tướng công cũng không nên tự trách mình. Tiểu tỳ chỉ muốn tướng công biết cô nương đối với tướng công là trái tim chân tình, mãi mong đợi tướng công mà thôi.

- Thúy cô nương, tôi hổ thẹn với Lệnh Hồ cô nương...

"Đừng nhắc nữa !" Tiểu Thúy cắt ngang lời chàng nói :

- Chuyện trước mắt làm thế nào tướng công hẳn có biện pháp.

- Ý Thúy cô nương nói là ...

- Cô nương sợ tổn thương đến tướng công, nên chỉ mong tướng công nhanh rời khỏi đây, thế nhưng tiểu tỳ thì mong tướng công khoan vội đi, nếu có đi thì mang cô nương đi cùng. Chỉ có tướng công mới cứu được cô nương, tướng công không biết cô nương hiện tại bị Lão Thần Tiên giam lỏng, chẳng có cách nào ra được. Còn tên Liễu Ngọc Lan thì tiểu tỳ chỉ hận không giết được hắn, Lão Thần Tiên xưa nay hết mực yêu thương chiều chuộng cô nương, chẳng hiểu sao lần này quỷ thần hôn ám tâm khiêu ...

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Thúy cô nương bảo tôi cứu Lệnh Hồ cô nương chứ thế nào đây ?

- Chuyện này tướng công nên có chủ ý.

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm suy nghĩ một lúc nói :

- Cơ bà bà có biết Lệnh Hồ cô nương với tôi ...

Tiểu Thúy không đợi chàng hỏi hết câu, gật đầu đáp :

- Lão Thần Tiên biết, chính cô nương nói với Lão Thần Tiên. Nhưng vô ích, chẳng hiểu thế nào mà Lão Thần Tiên lại thích tên vô lại Liễu Ngọc Lân kia !

- Thúy cô nương có thể gặp Lệnh Hồ cô nương chứ ?

- Đương nhiên, tiểu tỳ hiện tại vẫn hầu bên cạnh cô nương.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Vậy thì Thúy cô nương về báo cho Lệnh Hồ cô nương một tiếng, tôi chẳng tiếc bất cứ điều gì, nhất quyết sẽ cứu cô ta ra ...

Tiểu Thúy mừng đến bật khóc thành tiếng, nói :

- Tiểu tỳ biết cô nương chẳng hề nhìn nhầm người, tiểu tỳ bái tạ tướng công !

Nói rồi cứ quỳ ngay bên đường mà lạy.

Lý Tồn Hiếu vội ngăn cô ta nói :

- Để người ta nhìn thấy không hay, Thúy cô nương nhanh trở về đi !

Tiểu Thù nói qua nước mắt :

- Tiểu tỳ...về đây !

Rồi cúi đầu bước nhanh.

Lý Tồn Hiếu đứng dưới gốc hòe lẳng lặng một hồi lâu lòng chàng mới bình tĩnh lại, Lệnh Hồ Dao Cơ, Ôn Phi Khanh, Lãnh Ngưng Hương đều chân tâm si tình với chàng, làm sao đây ?

Đột nhiên chàng buông tiếng thở dài, cố nén tình cảm dâng lên trong lòng bước chân trở lại khách điểm.

Vào phòng chẳng thấy cha con Trương Viễn Đình đâu, chỉ một mình Lãnh Ngưng Hương ngồi bên bàn, nhìn chàng cười nói :

- Thúy cô nương đi rồi ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Vâng. Trương tiên bối và Trương cô nương đâu ?

- Nghỉ ở phòng bên kia, huynh ngồi xuống đi, tôi muốn nói chuyện với huynh.

Lý Tồn Hiếu do dự ngồi xuống nói :

- Cô nương muốn nói chuyện gì với tôi ?

- Tôi trước tiên muốn nói, Phi Khanh thư thư đã nói chuyện giữa huynh với Lệnh Hồ cô nương cho tôi biết.

Lý Tồn Hiếu nghe thì mặt nóng lên, có chút áy náy “A” lên một tiếng khe khẽ.

Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :

- Tôi biết Lệnh Hồ cô nương đối với huynh bằng trái tim chân tình, là thân nữ nhi với nhau tôi cảm thấy kính phục Lệnh Hồ cô nương...

Lý Tồn Hiếu ho khan một tiếng nói :

- Cô nương như đã biết, tôi cũng chẳng giấu gì mà nói với cô nương thêm một điều, Lệnh Hồ cô nương mãi vẫn coi tôi là người trong tâm.

Lãnh Ngưng Hương chớp động ánh mắt nói :

- Tôi cũng biết, tôi đồng tình với Lệnh Hồ cô nương, cũng như thế tôi nghĩ rằng Lệnh Hồ cô nương cũng thương hại cho tôi !

Lý Tồn Hiếu chấn động trong lòng, im lặng không nói.

Lãnh Ngưng Hương nén tiếng thở dài nói :

- Tôi đã nhận ra , trước mặt tôi và Trương tiền bối, Trương cô nương, Thúy cô nương có nhiều điều không tiện nói, cho nên tôi mới muốn huynh ra ngoài. Hửn Thúy cô nương chẳng muốn huynh bỏ đi, ở lại cứu Lệnh Hồ cô nương ?

Lý Tồn Hiếu không khỏi kinh ngạc trước tâm trí của vị cô nương này, gật đầu thừa nhận :

- Đúng, cô nương.

- Huynh đồng ý chứ ?

- Nghĩa bất dung từ.

Lãnh Ngưng Hương cười nói :

- Thế mới đúng, Lệnh Hồ cô nương đối với huynh bằng trái tim chân tình, cho nên vô luận thế nào huynh cũng phải cứu cô ta...

Nàng ngừng lại nhìn chàng rồi giục hỏi :

- Huynh định thế nào ?

Lý Tồn Hiếu thoáng nghĩ nhanh đáp :

- Dù thế nào, tôi cũng phải cứu cô ấy.

- Tôi định trước tiên tiễn cha con Trương tiền bối đi, huynh thấy thế nào ?

- Còn cô nương ?

- Tôi không đi, tôi ở lại giúp huynh !

- Tôi nghĩ rằng...

- Lý lang !

Lãnh Ngưng Hương bỗng nhiên nhìn chàng thay đổi khẩu khí gọi chàng bằng hai tiếng thân thiết nhất, rồi nói tiếp :

- Huynh hiện tại rất cần trợ thủ, xin chớ cự tuyệt muội. Lẽ nào huynh nhẫn tâm... ?

Lý Tồn Hiếu đã biết trước chuyện này, nhưng giờ nghe chính nàng nói thế chẳng khỏi chấn động trong lòng, sau phút im lặng mới nói :

- Cô nương, Lý Tồn Hiếu chỉ là kẻ phàm phu tục tử...

Lãnh Ngưng Hương cắt ngang lời chàng :

- Đừng nói gì cả, muội chỉ cần huynh gạt đầu.

- Cô nương, tôi...tôi chẳng thể chối cãi, trước tiên là Lệnh Hồ cô nương, kể đến Ôn nhị cô nương...

Lãnh Ngưng Hương nói ngay :

- Muội nguyện đứng thứ ba !

Lý Tồn Hiếu đầu óc như tối sầm lại, trong lòng run lên lấp bắp nói :

- Lý Tồn Hiếu nào có phúc phần lớn thế !

- Nếu như huynh cho rằng đây là phúc phần thì nên gạt đầu !

Lý Tồn Hiếu biết thế chẳng còn cách thoái thác, chỉ trách mình sao lại đào hoa, nén tiếng thở dài, gạt đầu.

- Lý lang, đa tạ huynh !

Lý Tồn Hiếu nói :

- Tôi định đi đến Lãnh Nguyệt Môn, cô nương nên ở lại khách điểm với cha con Trương tiên bối...

- Không, muội định trước tiên tiễn chân cha con Trương tiên bối rời khỏi đây, sau đó cùng huynh đến Lãnh Nguyệt Môn.

- Cô nương định tiễn họ rời khỏi Kim Hoa ngay bây giờ ?

Lãnh Ngưng Hương gạt đầu nói :

- Chỉ cần cả hai chúng ta cùng tiễn chân họ, người của Lãnh Nguyệt Môn nhất định chẳng dám vọng động.

Lý Tồn Hiếu nghĩ nhanh rồi nói :

- Thôi được.

Vừa lúc ấy bên ngoài nghe tiếng Trương Viễn Đình :

- Thiếu hiệp, đây là chủ ý của tôi. Cha con tôi có ở lại Kim Hoa này chẳng những không giúp gì được thiếu hiệp, ngược lại còn làm vướng tay vướng chân thiếu hiệp.

Nói xong thấy lão dẫn Trương Triệu Lan bước vào.

Lý Tồn Hiếu nhìn họ hỏi :

- Trương tiền bối thu xếp xong hết rồi chứ ?

Trương Viễn Đình nhún vai cười nói :

- Hai chân gánh chiếc miệng, ngoài mấy bộ áo quần cũ cha con chúng tôi có gì đáng sắp xếp, nói đi là có thể đi ngay.

Lý Tồn Hiếu xúc động nói :

- Ở cùng tiền bối một thời gian tôi lĩnh hội rất nhiều điều, hiện tại chia tay thực lòng tôi không đành.

Trương Viễn Đình nói :

- Thiếu hiệp tính tình giản dị cận nhân, xa rời tôi cũng không đành, nhưng như thiếu hiệp đã nói...trên đời này chẳng có cuộc tiệc nào không tàn, chúng ta chỉ là tiểu biệt, tương lai còn gặp lại nhau mà !

- Vậy thì xin tiền bối bảo trọng, thâm tình của tiền bối tôi xin vĩnh viễn không quên.

- Thiếu hiệp sao lại nói thế, ân thiếu hiệp xem như giờ tôi đã trả được , lòng tôi mới thấy nhẹ đi. Thiếu hiệp cũng nên thận trọng trong mọi hành động, nhất là đối với những nhân vật lão luyện trong giang hồ này.

Ngừng lại giây lát lão nói tiếp :

- Trước khi chia tay tôi chỉ có một lời cùng nhị vị, thiếu hiệp cùng Lãnh cô nương tuy đều là cao thủ thượng thặng đời nay, nhưng Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn liên thủ thì uy lực chẳng thể nói hết được, hành động cần tiến thủ đúng tiết, không được trí lực sát phu, bản lĩnh dụng độc của Lãnh cô nương cần lợi dụng nhiều.

- Đa tạ tiến bối chỉ giáo.

- Tôi cũng chẳng có gì ngoài một lời khuyên như thế, hy vọng thiếu hiệp sớm rửa được huyết cừ, thần tiên quyến thuộc mỉm cười nơi chín suối !

Lý Tồn Hiếu hai mắt cay cay, chẳng nói gì được.

Lãnh Ngưng Hương mặt cũng nóng bừng, cúi đầu lí nhí nói :

- Đa tạ Trương tiền bối.

Trương Viễn Đình cười nói :

- Giờ thì phiền nhị vị tiễn chân cha con chúng tôi một đoạn.

Nói rồi lão nắm lấy tay Trương Tiêu Lan bước ra cửa.

Bốn người rời khách điểm, Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương đều nhận ra người của Lãnh Nguyệt Môn lảng vảng rất nhiều, nhưng họ làm như không hề nhìn thấy mà cũng chẳng cần nhìn chúng lần nào.

Đến cửa thành, Lý Tồn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương ngừng bước, Trương Viễn Đình nói :

- Thiếu hiệp, Lãnh cô nương, tôi cũng chỉ một câu vừa rồi, cần lấy trí để thắng, chớ nên dùng dũng lực !

Lý Tồn Hiếu nói :

- Đa tạ tiền bối, hai chúng tôi ghi nhận.

Trương Viễn Đình nhìn xa về phía sau lưng Lý Tồn Hiếu nói :

- Thiếu hiệp, chúng theo đến kìa !

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Hai vị cứ việc đi, chúng tôi ở đây cản chúng.

Trương Viễn Đình ôm quyền nói :

- Thiếu hiệp, chúng ta chia tay, hẹn ngày gặp lại !

Lý Tồn Hiếu vội vàng thi lễ, nói :

- Tiền bối bảo trọng.

Trương Tiêu Lan trên hoa dung biểu hiện khác thường, đôi môi mấp máy một hồi mới bật thành mấy tiếng :

- Thiếu hiệp bảo trọng.

Trương Viễn đình hơi chấn động trong lòng, vội nói :

- Lan nhi, tương lai chúng ta còn gặp lại nhau, không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi !

Nói rồi kéo tay Trương Tiêu Lan đi, Trương Tiêu Lan chẳng nói thêm tiếng nào chỉ cúi đầu lẳng lặng theo chân cha.

oOo

Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt nhìn theo bóng cha con Trương Viễn Đình khuất dần trong màn đêm.

Lý Tồn Hiếu lặng người trước cửa thành, ánh mắt chàng cũng dõi nhìn theo bóng họ, trên mặt tuy không chút biểu hiện, nhưng trong lòng tất nhiều đợt sóng trào gợn lên.

Qua một hồi, Lãnh Ngưng Hương lên tiếng phá tan im lặng nói :

- Đi xa rồi, chúng ta về thôi !

Lý Tồn Hiếu lẳng lặng gật đầu, từ từ quay người lại giọng lạnh lạnh nói :

- Bất tất lén lén lút lút thế kia, ra nhanh đi !

Lập tức nhìn thấy trong bóng tối bên đường một người áo vàng xuất hiện, trên mặt không chút biểu hiện.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Ta cùng Lãnh cô nương “Phi Thúy Cốc” định đến Lãnh Nguyệt Môn, các hạ dẫn đường !

Hoàng y nhân không khỏi ngạc nhiên nói :

- Sao, các hạ định đến Lãnh Nguyệt Môn ?

- Không sai !

Hoàng y nhân nhìn chàng bằng ánh mắt khác thường, một lúc nói :

- Khi Lão Thần Tiên muốn gặp người, người không thể không đến, nhưng khi Lão Thần Tiên còn chưa muốn gặp người, người muốn gặp cũng chẳng được !

Lý Tồn Hiếu nhướn mày nói :

- Người tự nghĩ xem người so với Tả Hữu hộ pháp thì thế nào ?

Hoàng y nhân mặt trắng bệch ra, chẳng dám nói thêm tiếng thứ hai, quay người bước đi.

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :

- Hắn rất hiểu biết, cũng rất cơ trí !

Hoàng bào nhân đi trong đêm tối nhưng đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đưa họ đến một nơi, đình đài lầu viện rất nguy nga tráng lệ, quả nhiên khuôn viên so ra còn lớn hơn khu vườn hoang Hoa gia rất nhiều.

Tường gạch hồng bao quanh cao hơn cả trượng hùng vĩ bề thế, hai cánh cửa gỗ sơn đỏ với một đôi sư tử đá châu hai bên càng tôn thêm nét uy quyền quý phái của một môn hộ nổi danh trong giang hồ này.

Trước cửa còn có bốn gã hoàng bào tráng hán chấp đao canh giữ, thần thái uy nghiêm lẫm lẫm.

Hoàng bào nhân đi trước dẫn đường, đến trước cửa thì dừng chân quay lại nói :

- Hai vị xin chờ một lúc, tôi vào trong thông báo.

Nói rồi đi vào bên trong.

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :

- Không then danh gia thế phiệt, quả thuộc hàng bá vương trong thiên hạ !

Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì.

Sau một hồi, từ bên trong một người áo vàng khác đi ra, nhìn thì nhận ngay chính là vị tổng quản Ba Sĩ Kiệt.

Ba Sĩ Kiệt dừng lại ngoài một trượng, ôm quyền thi lễ nói :

- Nhị vị có gì chỉ giáo ?

Lý Tồn Hiếu hoàn lễ nói ngay :

- Xin tổng quản thông báo chúng tôi cần bái kiến Cơ bà bà.

Ba Sĩ Kiệt ngớ người hỏi lại :

- Các hạ muốn bái kiến Lão Thần Tiên ?

- Không sai.

Ba Sĩ Kiệt trên mặt hiện nét hồ nghi, ngưng mắt nhìn chàng một hồi lâu nói :

- Nhị gặp Lão Thần Tiên có chuyện gì chẳng ?

- Chuyện rất quan trọng.

- Nhưng...không biết là chuyện quan trọng gì ?

- Người ta muốn gặp là Cơ bà bà !

Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói :

- Đã khuya lắm rồi, Lão Thần Tiên giờ đã an giấc nghỉ ngơi, nhị vị có chuyện gì cứ nói tôi cũng được.

Lý Tồn Hiếu chauốc mày nói :

- Người làm chủ được mọi chuyện ?

- Tại hạ là tổng quản “Lãnh Nguyệt Môn” !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :

- Tôi không có ý khinh thị một vị tổng quản như các hạ, thế nhưng chuyện này chỉ e các hạ chẳng làm chủ nổi.

- Cứ nói thử xem !

- Ta muốn đòi một người trong Lãnh Nguyệt Môn.

Ba Sĩ Kiệt thoáng chút ngạc nhiên nói :

- Là Ôn nhị cô nương ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :

- Không, người ta muốn là Lệnh Hồ cô nương.

Một câu này khiến Ba Sĩ Kiệt ngờ, ấp úng hỏi lại :

- Người nói gì ?

Lý Tồn Hiếu chẳng nhắc lại, hỏi :

- Người làm chủ chuyện này được không ?

Ba Sĩ Kiệt cười nhạt nói :

- Người nên nhìn cho rõ, đây là nơi nào chứ ?

- Ta đã đến, thì dù là Diêm La địa phủ cũng thế thôi, người nhanh vào trong thông báo cho ta !

Ba Sĩ Kiệt cất tiếng cười kha khả nói :

- Diêm La địa phủ người cũng có thể buông lời cuồng ngạo, thế nhưng trong Lãnh Nguyệt Môn này thì người nên thận trọng...

“Vù” Ba Sĩ Kiệt nói còn chưa hết câu, thân hình Lý Tồn Hiếu nhanh như tia chớp xẹt tới, hắn chưa kịp trở tay thì bả vai trái hắn đã bị chàng chộp cứng.

- Dẫn đường cho ta !

Ba Sĩ Kiệt muốn tránh cũng không kịp, chỉ thấy mắt hoa lên là bả vai đã bị tay trảo Lý Tồn Hiếu chộp cứng như một gọng kìm, hắn giật mình muốn vùng nhưng chẳng vùng thoát ra nổi.

“Hắc hắc” Ba Sĩ Kiệt cất tiếng cười mấy tiếng vẻ khinh ngạo nói :

- Người nhìn nhầm rồi, Ba Sĩ Kiệt chẳng chịu khuất phục trước người !

Lý Tồn Hiếu cười lạnh lùng nói :

- Người cứ thử xem rồi nói !

Nói rồi chàng vận kinh lực vào tay trảo, Ba Sĩ Kiệt “Ai” nhẹ một tiếng, rồi cắn răng chịu đựng. Nhưng chỉ trong nháy mắt trán hắn toát mồ hôi như tắm đủ thấy hắn đau đớn như thế nào rồi.

Hoàng y nhân đứng bên ngoài thấy thế liền quay người chạy nhanh vào trong.

Lý Tồn Hiếu làm như chẳng hề nhìn thấy, nhìn vào mặt Ba Sĩ Kiệt gần giọng :

- Người chịu rồi chứ ! Dẫn đường !

Vừa nói chàng vừa thúc Ba Sĩ Kiệt, hắn lúc này mới chịu ngoan ngoãn bước đi.

Bốn tên hoàng y tráng hán ôm đao thủ giũa ở đại môn chẳng chút hành động.

Lý Tồn Hiếu thúc Ba Sĩ Kiệt đi trước, Lãnh Ngưng Hương đi phía sau vào trong đại môn. Qua khỏi cửa mới thấy hết sự nguy nga bề thế của Lãnh Nguyệt Môn. Đình đài lầu gác có đến mười dãy, trước mặt là một khuôn viên rộng lớn trồng trái, chánh viện nằm ngay giữa mặt hướng về phương nam khí thế vô cùng.

Vừa lúc ấy bỗng nghe tiếng người quát dài :

- Đứng lại !

Lý Tồn Hiếu ngược mắt nhìn mới thấy từ trong cánh cửa “nguyệt hình” một người bước ra, thật bất ngờ vì không phải là người của Lãnh Nguyệt Môn, mà chính là Ôn Thiếu Khanh dẫn theo “Hàn Tinh Tứ Sứ”, gã hoàng y nhân vừa rồi đi ngay sau Ôn Thiếu Khanh. Hiển nhiên chính hắn vào thông báo cho Ôn Thiếu Khanh.

Lý Tồn Hiếu vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh, cười điềm nhiên nói :

- Thì ra là Ôn thiếu chủ “Hàn Tinh Môn” !

Ôn Thiếu Khanh lãnh đạm nói :

- Mạng người thật lớn, mà cũng thật to gan !

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nhạt nói :

- Khéo nói.

Rồi chàng thét vào tai Ba Sĩ Kiệt :

- Dẫn đường !

Ba Sĩ Kiệt rên khê một tiếng, ngoan ngoãn bước đi trước.

Lập tức bóng người loáng thoáng, bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” phi ra cản đường.

Lý Tồn Hiếu chau mày nói :

- Ôn Thiếu Khanh, người làm thế này là sao ?

Ôn Thiếu Khanh nói :

- Trước tiên coi lại người đang làm gì !

- Ta muốn gặp Cơ bà bà...

Ôn Thiếu Khanh cất tiếng cười dài nói :

- Bằng người mà cũng dám vào gặp Cơ bà bà ?

- Không sai, chỉ bằng một mình ta !

- Nói ta biết, người muốn gặp Cơ bà bà làm gì ?

Lý Tồn Hiếu lạnh lùng nói :

- Đó là chuyện giữa ta và Lãnh Nguyệt Môn, không liên can gì đến Hàn Tinh Môn người !

- Chỉ e người còn chưa biết, Hàn Tinh Môn và Lãnh Nguyệt Môn đã liên minh với nhau.

- Nói vậy người định cản ta ?

- Muốn ta không ngăn cản người cũng được, trao bức “Tàng Bảo Đồ” ra đây, ta mang người đi bái kiến Cơ bà bà.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói :

- Sau khi gặp Cơ bà bà, ta sẽ tự mang bức “Tàng Bảo Đồ” ra !

Ôn Thiếu Khanh ngớ người ngạc nhiên hỏi :

- Sao, sau khi người gặp Cơ bà bà người sẽ tự đem bức “Tàng Bảo Đồ” ra ?

- Chính vậy !

- Nói thế người đến là để giao bức “Tàng Bảo Đồ” cho Cơ bà bà ?

- Có thể nói như vậy !

Ôn Thiếu Khanh cười nhạt nói :

- Không ngờ người lại hiểu biết đến thế, rất biết điều !

Lý Tồn Hiếu nhún vai nói :

- Còn xem chuyện như thế nào.

Ôn Thiếu Khanh chau mày hỏi :

- Người vì chuyện gì ?

- Đó là chuyện của ta với Lãnh Nguyệt Môn.

- Nếu đã là chuyện của Lãnh Nguyệt Môn, thì cũng có nghĩa là chuyện của Hàn Tinh Môn.

Lý Tồn Hiếu lạnh lùng buông rõ từng tiếng :

- Ta chỉ biết Lãnh Nguyệt Môn, chẳng biết Hàn Tinh Môn !

Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này thì chẳng giữ được bình tĩnh, gằn giọng nói :

- Nếu như ta trước tiên muốn người giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra thì sao ?

- Không làm được !

- Ta nhất định phải làm bằng được !

Lý Tồn Hiếu mặt lạnh lại nói :

- Thử xem !

Dứt lời, tay vận lực nhắc nổi cả người Ba Sĩ Kiệt hươ mạnh vào hướng bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ”.

“Hàn Tinh Tứ Sứ” nằm mộng cũng không ngờ chàng ra chiêu này, dù thế nào bọn chúng cũng không dám dả thương đến Ba Sĩ Kiệt, nên thấy thế vội vàng nhảy thoái lùi sau.

Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói :

- Hạng bại quân mà cũng dám cản ta, nhanh tránh đường !

Nói rồi lại nhắc người Ba Sĩ Kiệt lần nữa.

Ôn Thiếu Khanh nhảy người đến quát lớn :

- Ngừng tay !

- Người muốn gì ?

Ôn Thiếu Khanh chỉ tay vào Ba Sĩ Kiệt nói :

- Nhân vật anh hùng chớ nên làm thế, người có giỏi thì ra tay động thủ với Hàn Tinh Tứ Sứ một trận.

Lý Tồn Hiếu “hừ” một tiếng nói :

- Người chớ khích ta.

Dứt lời thúc mạnh một cái khiến cả người Ba Sĩ Kiệt chúm nhủi về trước, suýt nữa thì đâm sầm vào người Ôn Thiếu Khanh.

Ôn Thiếu Khanh thấy thế liền phát tay hạ lệnh :

- Ba tổng quản cứ lùi sau, để ta xử lý tên cuồng đồ này !

Ba Sĩ Kiệt như được ân xá, cúi người thi lễ rồi chuồn nhanh lui sau.

Ôn Thiếu Khanh ánh mắt ngưng lại nhìn chằm chằm Lý Tồn Hiếu nói :

- Họ Lý kia, người quả là một anh hùng hào kiệt, ta nói thêm một lần nữa, người nhanh giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra...

Lý Tồn hiếu lạnh lùng nói :

- Ôn Thiếu Khanh, người sao còn chưa chịu thôi nghĩ điều người không làm nổi !

“Được” Ôn Ôn Thiếu Khanh gật đầu, “hắc hắc” cười hai tiếng lạnh lùng chết người, rồi phát mạnh tay thét lên :

- Sát !

Sau tiếng “Sát” bọn “Hàn Tinh Tứ Sứ” liền đồng loạt xông vào, bát chưởng hợp bích thế như vũ bão ập tới người Lý Tồn Hiếu.

Chỉ thấy Lý Tồn Hiếu cười nhạt một tiếng, chân nhún nhẹ thân hình tung lên không, tiếp liền “bình bình” mấy tiếng, “Hàn Tinh Tứ Sứ” thân hình chao đảo thoái ngược về sau từng tên ngã phịch trên đất.

Ôn Thiếu Khanh mặt xạm như gan lợn tức giận thét lên :

- Người...người dám đả thương Hàn Tinh Tứ Sứ của ta...

Lý Tồn Hiếu thân hình bình ổn như không có gì xảy ra, cười điềm nhiên nói :

- Chì vì người không biết tự lượng mình, tướng tôi binh kém mà cũng dám cản người !

Ôn Thiếu Khanh giận đến phát thành tiếng ừ ừ cười gằn nói :

- Ta há chỉ muốn cản người thôi sao !

Nói rồi định hảy tới, nhưng vừa lúc ấy trong viện bóng người loáng thoáng, từ trong phóng ra có đến mười mấy người, chính là bọn Tả hữu hộ pháp và Bát tuần sát của “Lãnh Nguyệt Môn” cùng với “Hàn Tinh bát vệ”.

Lý Tồn Hiếu hai mày nhú lại quát :

- Sao, các người định quần đấu ?

Ôn Thiếu Khanh “Hừ” một tiếng nói :

- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh xưa nay hành động chẳng khác gì nhau, đấu với cường địch chẳng kể thủ đoạn.

Ôn Thiếu Khanh vừa nói dứt câu thì mười tám tay cao thủ của cả Hàn Tinh Môn và Lãnh Nguyệt Môn đều đã tuốt binh khí ra lăm lăm trong tay, mắt người nào cũng đàng đàng sát khí chực nhảy vào phanh thay đổi phương.

Ôn Thiếu Khanh cười lớn đắc chí nói tiếp :

- Chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, bọn họ có thể băm người ra như tương. Ta khuyên người nên ngoan ngoãn giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra thì hơn !

Lý Tồn Hiếu chẳng đáp, Lãnh Ngưng Hương bỗng nhiên bước chân tiến lên đứng bên cạnh Lý Tồn Hiếu nói :

- Ôn Thiếu chủ muốn bức “Tàng Bảo Đồ” kia sao ?

Ôn Thiếu Khanh ánh mắt ngưng chú nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :

- Người là...

Ba Sĩ Kiệt liền ghé sát tay hấn thì thầm mấy câu.

Ôn Thiếu Khanh trong ánh mắt sáng rực lên, vội ôm quyền thi lễ nói :

- Ai da, thứ tội tôi có mắt không trông, chẳng nhìn ra Lãnh cô nương trước mặt !

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên, nói :

- Ôn thiếu chủ bất tất khách khí.

Ôn Thiếu Khanh hai mắt nhìn chăm chăm vào người Lãnh Ngưng Hương, cười nói :

- Lãnh cô nương liệt danh trong dương kim “Tứ đại tuyệt sắc”, Ôn Thiếu Khanh ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc trước giờ vẫn chưa có duyên diện kiến...

- Ôn Thiếu chủ khéo khen, hiện tại thì tôi đã đứng ngay trước mặt Ôn thiếu chủ đây.

- Có thể cho phép tôi làm tiếp khách !

Lãnh Ngưng Hương cười thầm, nhưng bên ngoài vẫn giữ nét điềm nhiên nói :

- Ôn thiếu chủ định tiếp đãi khách thế nào đây ?

Ôn Thiếu Khanh hai tay xoa xoa vào nhau, nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu nói :

- Xin Lãnh cô nương rời khỏi người họ Lý kia đến bên này, Ôn Thiếu Khanh sẽ lập tức tiếp cô nương vào sau hậu viện chiêu đãi.

- Đa tạ hảo ý của Ôn thiếu chủ, nhưng thịnh tình này tôi nhận không nổi !

- Lãnh cô nương không muốn...

Lãnh Ngưng Hương chẳng đợi hắn nói hết câu, lắc đầu nói :

- Chẳng phải thế, chỉ có một điều là tôi không muốn rời khỏi vị bằng hữu của mình.

Ôn Thiếu Khanh ánh mắt đầy đố kỵ và gian xảo liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu một cái nói :

- Anh ta không xứng gọi là bằng hữu của Lãnh cô nương ?

Lãnh Ngưng Hương giọng thản nhiên đáp :

- Anh ta không xứng thì ai xứng ? Với tôi nhìn thấy thì chỉ duy nhất một mình anh ta là xứng nhất.

Ôn Thiếu Khanh chép miệng lắc đầu nói :

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc !

- Ôn thiếu chủ đáng tiếc điều gì ?

Ôn Thiếu Khanh nhìn nàng nói :

-“Phi Thúy Cốc” trong võ lâm giang hồ danh dự đứng ngang hàng với “Lãnh Nguyệt Môn”, “Hàn Tinh Môn” và “Quỳnh Dao Cung” mà Lãnh cô nương cũng được liệt vào trong “Tứ đại tuyệt sắc”, với thân phận và địa vị như Lãnh cô nương quyết chẳng thể nào có bằng hữu là một người như hắn !

Lãnh Ngưng Hương nhìn hắn cười mỉa nói :

- Ôn thiếu chủ khiến cho tôi lằng lằng bay bổng lên, nói thế thì ai mới xứng với tôi ?

- Chỉ ít là người của Lãnh Nguyệt Môn, Hàn Tinh Môn hay Quỳnh Dao Cung.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Cũng như nhau, Ôn thiếu chủ quá đề cao tôi đấy thôi.

Ôn Thiếu Khanh gật đầu nói :

- Đương nhiên, trong mắt Ôn Thiếu Khanh thì cô nương là một vị tiên thiên giáng trần !

- Đa tạ Ôn thiếu chủ.

Ôn Thiếu Khanh mặt làm vẻ nghiêm túc nói :

- Lãnh cô nương, mỗi lời nói của tôi đều xuất từ chân tâm.

- Nếu thế thì xin vì tôi mà nhanh ra lệnh bãi trận này đi.

Ôn Thiếu Khanh chẳng khỏi ngớ người, ấp úng nói :

- Điều này ...

- Chẳng lẽ tôi không đáng ?

- Chẳng phải thế, được thì được nhưng phải có điều kiện...

Lãnh Ngưng Hương chau mày hỏi :

- Ôn thiếu chủ có điều kiện gì ?

Ôn Thiếu Khanh cười cười nói :

- Xin Lãnh cô nương rời khỏi người hấn đến bên này.

Lãnh Ngưng Hương cười diềm nhiên nói :

- Chuyện ấy có gì không được, tôi qua ngay đây.

Nói rồi thong thả bước chân đến phía Ôn Thiếu Khanh.

Ba Sĩ Kiệt vừa nhìn thấy thì mặt biến sắc, vội ghé sát tai Ôn Thiếu Khanh nói liên mấy câu.

Ôn Thiếu Khanh vừa nghe xong thì mặt đổi sắc, trong lòng chấn động xua tay nói :

- Lãnh cô nương...xin chờ một chút.

Lãnh Ngưng Hương ngừng chân lại mỉm cười hỏi :

- Sao thế Ôn thiếu chủ ?

Ôn Thiếu Khanh lúng túng, gượng cười nói :

- Ôn Thiếu Khanh bạc phúc lắm, xin Lãnh cô nương cứ trở lại bên người hấn.

Lãnh Ngưng Hương ngớ người ngạc nhiên nói :

- Ôn thiếu chủ, sao lại như thế ? Ôn thiếu chủ chẳng phải muốn tôi đến bên cạnh người thiếu chủ sao ?

Ôn Thiếu Khanh mặt nhăn nhó cười chẳng ra cười nói :

- Điều này...điều này...

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :

- Như thế là chính Ôn thiếu chủ tự bỏ điều kiện, xin nhanh lệnh cho bọn họ tản ra đi !

Ôn Thiếu Khanh lại càng lúng túng khó xử hơn nữa, sau chút trầm mặc hấn âm trầm nói :

- Cũng được, nói hấn giao “Tàng Bảo Đồ” ra.

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói :

- Làm sao được, anh ta chính muốn đem nó giao cho Cơ bà bà.

Ôn Thiếu Khanh nhún vai nói :

- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh giờ đã một nhà, giao cho ai chẳng được.

Lãnh Ngưng Hương lại lắc đầu nói :

- Tôi thì không dám tin Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh là một nhà, theo tôi thấy thì Lãnh Nguyệt Môn chính đang ngấm ngầm mâu thuẫn xung khắc với nhau, chỉ là lợi dụng nhau mà thôi !

Ôn Thiếu Khanh nghe một câu này thì mặt trắng bệch ra, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại cười cười nói :

- Lãnh cô nương chớ nên khích bác tình cảm hai nhà Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh...

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Ôn thiếu chủ, tôi khích bác thế nào thì trong lòng hiểu rõ, đúng chứ ? Lấy một thí dụ để thấy, tôi nghe nói Ôn thiếu chủ và Lệnh Hồ cô nương trước nay tình cảm cũng không tệ, vậy mà Liễu Ngọc Lan giờ đây nhiễm nhiên trở thành cháu rể của Cơ bà bà...

Ôn Thiếu Khanh vừa nghe thì trong hai mắt long lên dữ dội, nhưng vẫn cất tiếng cười khùng khục nói :

- Lãnh cô nương nhầm rồi, tình cảm giữa tôi và Lệnh Hồ cô nương chỉ giới hạn huynh muội, tình thâm giao hai nhà mười mấy năm nay khiến tôi luôn xem mình là một vị huynh trưởng đối với một vị muội muội mà thôi. Thực tế, việc Cơ bà bà hứa gả cho Liễu Ngọc Lan, kẻ tan nát tim phải chính là người hiện đang đứng ngay bên cạnh Lãnh cô nương kia !

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :

- Ôn thiếu chủ, sai nhầm chính ở người, chẳng ai có thể đoạt được ý chí trái tim cô ta. Không giấu gì Ôn thiếu chủ, anh ta đến đây chính là đón Lệnh Hồ cô nương.

Ôn Thiếu Khanh nghe thì ngẩn người, ánh mắt dị thỏa kinh ngạc nhìn nhanh qua Lý Tồn Hiếu nói :

- Sao ? Hấn đến đây...

Lãnh Ngưng Hương vẫn điềm nhiên nói lại :

- Tiếp Lệnh Hồ cô nương. Theo ta biết thì Lệnh Hồ cô nương trái tim chân tình đã dành hết cho anh ta, lúc này cô ấy bị nạn, anh ta không thể bỏ cô ấy được !

Ôn Thiếu Khanh càng nghe thì mặt càng biến sắc, trong họng như có gì nghẹn lại một lúc mới nói được :

- Họ Lý, người quả ăn nhằm gan trời mới dám xông vào Lãnh Nguyệt Môn đòi người, ta quả thực có chút khâm phục người đấy !

Lý Tồn Hiếu khi ấy mới lên tiếng nói :

- Ta không dám !

Ôn Thiếu Khanh đôi người đảo nhanh trong hố mắt, nhìn xéo Lãnh Nguyệt Hương hỏi :

- Hắn đến tiếp người, vậy còn cô nương đến làm gì ?

Lãnh Nguyệt Hương khẳng khái đáp :

- Ta đến giúp anh ta.

- Như vậy nghĩa là sao ?

- Chẳng giấu gì Ôn thiếu chủ, cả ta cũng là vị hôn thê của anh ta.

Ôn Thiếu Khanh như chai lại vì mất cảm giác, cố gượng một nụ cười nói :

- Xem ra trên đời này bao nhiêu điểm phúc đều bị hắn chiếm hết rồi. May mà chỉ một “hắn”, nếu như mà có thêm vài “hắn” thì có lẽ bọn đàn ông chúng ta suốt đời ở không!

Lãnh Nguyệt Hương mỉm cười tự nhiên nói :

- Điều này cũng chẳng trách, ai bảo anh ta sinh ra là một đấng nam nhi trượng phu đỉnh thiên lập địa, tâm trường đầy nghĩa khí !

Câu này chẳng khác gì ngược lại chửi hắn là tiểu nhân bất nghĩa. Ôn Thiếu Khanh đương nhiên nghe ra một câu này, mặt tái như gan lợn giọng lạnh băng nói :

- Ta vốn đã muốn giết hắn, giờ thì chẳng để hắn sống, Sát !

Mười tám tay cao thủ của hai môn phái chỉ chờ một tiếng của Ôn Thiếu Khanh thì lập tức xông lên, ánh đao ánh kiếm loang loáng thành rừng.

Lý Tồn Hiếu đầu mày kiếm nhíu lại, tay hơi giơ lên chuẩn bị ra tay đối phó.

Lãnh Nguyệt Hương đột nhiên giơ tay ngọc chộp vào tay chàng giữ lại. Lý Tồn Hiếu thân hình chấn động, Lãnh Nguyệt Hương nói :

- Chú ý, độc !

Vừa nói cánh tay còn lại nàng phất lên, mười tám tay cao thủ xông vào nhanh mà lui càng nhanh hơn, tên nào tên nấy mặt đều thất sắc nhảy lùi về sau.

Lãnh Nguyệt Hương lại cười như không chuyện gì xảy ra nói :

- Đi, chúng ta vào trong gặp Cơ bà bà !

Miệng nói tay kéo Lý Tồn Hiếu bước đi, trước mặt chính là bọn Bát đại tuần sát của Lãnh Nguyệt Môn, nhưng chẳng ai dám ngăn cản.

Chính tại lúc này hai bóng áo vàng lướt nhanh đến trước mặt bọn Bát đại tuần sát, chính là hai vị “Truyền lệnh đồng tử”

Hoàng y đồng tử bên trái tay nắm ngọn cờ tam giác phát lên hô lớn :

- Lão Thần Tiên hạ giá, nhị vị xin lưu bước !

Bên này Hoàng y đồng tử vừa truyền lệnh thì trong kia cánh cửa chính viện mở lớn xuất hiện một đoàn người bước ra.

Một chiếc kiệu trần do bốn tay hoàng y tráng hán gáng, bên trên ngồi một lão phụ nhân tóc hạc da mồi, mắt sâu mày bạc, nhưng đôi nhãn tinh đầy thần lực khiến người ta nhìn không khỏi khiếp sợ.

Hai bên kiệu, mỗi bên hai vị hoàng y phụ nhân theo hầu, sau lưng mỗi phụ nhân nhô lên một chuỗi kiếm tua vàng, đi ngay trước kiệu bên trái còn có thêm một người hai tay cung kính nắm một thanh “Ô đầu trượng” đen bóng.

Theo ngay sau kiệu là một đôi trung niên phu phụ thân vận ngân bào, nam thanh nữ tú, nhìn thì nhận ra ngay chính là Hàn Tinh Môn chủ và phu nhân, bọn họ bộ hành thấp tùng theo kiệu.

Điều này cũng không đáng ngạc nhiên phu phụ họ bộ hành, tuy vai vế giang hồ thì có thể gọi là tương đương, nhưng luận bối phận giang hồ thì phu phụ họ nhỏ hơn Cơ bà bà một thế hệ.

Đi ngay bên cạnh họ còn có thêm một người, mặt mày ủ dột, thần thái không vui, chính là Ôn Phi Khanh.

Một đoàn người vừa đi ra, bên này bọn thuộc hạ của Hàn Tinh Môn và Lãnh Nguyệt Môn đều dạt ra đứng nghiêm túc cúi đầu hai bên.

Lãnh Nguyệt Hương nắm tay chàng bóp chặt hơn, nhỏ giọng nói :

- Cơ bà bà đấy, thận trọng !

Lý Tồn Hiếu nói nhanh :

- Đa tạ cô nương !

Chiếc kiệu đi rất nhanh, chỉ nói với nhau hai câu thì đã đến trước mặt.

Cơ bà bà ngồi trên kiệu thấy giơ nhẹ tay lên, bốn gã hoàng bào hán tử liền ngừng chân đặt kiệu xuống, rồi đứng ra hai bên cúi đầu nghiêm túc.

Cơ bà bà ngưng ánh mắt đầy thần lực nhìn Lãnh Nguyệt Hương từ đầu đến chân, cất giọng trầm lãnh nói :

- Cô là nhi nữ của Lãnh Vô Cấu.

Cơ bà bà quả nhân lực khác người.

Lãnh Ngưng Hương hơi chấn động trong lòng. Mỉm cười nói :

- Hậu bối là Lãnh Ngưng Hương !

Cơ bà bà giọng vẫn lành lạnh nói :

- Cô từ nhỏ đã ăn vận như thế này rồi sao.

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu đáp :

- Không, hậu bối trước giờ vận trang phục nữ nhi. Nhân khi rời cốc, gia mẫu căn dặn người trong giang hồ hiểm ác, nơi nào cũng có hạng người gian tà bỉ ổi, hậu bối ghi nhớ như vậy nên mới cải nam trang để dễ đi lại thôi !

Cơ bà bà “Hừ” một tiếng nói :

- Lãnh Vô Cấu thực có gia giáo !

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Gia mẫu xưa nay quản giáo hậu bối rất nghiêm.

- Thế ư !

Lãnh Ngưng Hương chẳng để ý giọng mỉa mai bà ta, nói tiếp :

- Gia mẫu quản giáo không giống như người khác, điều gì cũng yêu cầu khắc khe, một tiểu tiết cũng không được bỏ qua. Hậu bối xưa nay nhất cử nhất động, mỗi hành vi đều không dám vượt qua ...

Cơ bà bà “Hừ” một tiếng nói :

- Lãnh Vô Cấu còn dạy cho người cái miệng lém lỉnh thế sao ?

Lãnh Ngưng Hương vẫn điềm nhiên nói :

- Chuyện liên quan đến gia giáo họ Lãnh chúng tôi, hậu bối chẳng thể không tranh biện!

Lãnh Ngưng Hương quả thực là một vị cô nương vừa thông minh vừa lợi khẩu, Cơ bà bà vốn định lấy uy của kẻ lão bối uy hiếp tinh thần nàng, không ngờ ngược lại từng lời bị Lãnh Ngưng Hương bức ép.

Bà ta mặt đanh lại, chẳng thềm nhìn đến Lãnh Ngưng Hương, chuyển ánh mắt ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Người là Lý Tồn Hiếu ?

Lý Tồn Hiếu đứng lập hiên ngang đáp :

- Không sai, kẻ hậu học chính là Lý Tồn Hiếu !

Cơ bà bà chớp động đôi nhãn châu nói :

- Người nghiệp nghệ thụ môn phái nào, ai là sư thừa của người ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Hậu học là kẻ cô nhi, xuất thân bần hàn, vô gia vô nghiệp !

Cơ bà bà cười nhạt nói :

- Thế thì chẳng trách, hạng xuất thân như ngươi mà cũng định lấy cháu gái ta ư ?

- Sang hèn bần phú chẳng phải một đời, hậu học xuất thân chẳng có gì đáng thẹn với ai!

- Hắc ! Với ta thì hạng xuất thân trong Lãnh Nguyệt Môn còn chưa xứng.

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười chen vào nói :

- Cơ bà bà, thế mà trong mắt Lệnh Hồ cô nương thì anh ta còn hơn bất cứ người nào hết, thực tế thì anh ta là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa !

Cơ bà bà “Hừ” một tiếng cười nhạt nói :

- Lời này của ngươi nên đem nói với Lãnh Vô Cấu.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Có một ngày anh ta sẽ đến Phi Thúy Cốc, khi ấy sẽ là thượng khách của Phi Thúy Cốc !

Cơ bà bà giọng danh lại nói :

- Đây là Lãnh Nguyệt Môn, chẳng phải Phi Thúy Cốc.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Nơi chốn tuy có khác nhau, thế nhưng tôi và Lệnh Hồ cô nương đều chẳng phải là hạng nữ nhi tham giàu sang phú quý, chẳng mơ xa hoa loè loẹt, chỉ cầu có được một vị lang quân như ý. Nếu cương vị của một trưởng bối mà cản trở tử tôn lãnh vực này thì chẳng đáng, với gia mẫu cách nhìn hẳn khác với Cơ bà bà !

- Hừ ! Cháu ta là của ta ...

- Điều này thì hậu bối biết. Chính vì Lệnh Hồ cô nương là ái tôn nữ của Cơ bà bà, cho nên hậu bối mạnh dạn nói những lời chân thành tuy khó nghe. Phàm chuyện gì cũng không thể cưỡng ép, nhất là trong chuyện tình cảm, Lệnh Hồ cô nương tuy có thể khuất phục được. Chuyện hôn sự là đại sự chung thân của một người con gái, sống khổ đều khiến cho trưởng bối quan tâm, tôi biết Cơ bà bà làm vậy cũng chỉ vì yêu thương tôn nữ của mình nhưng cái “yêu” ấy sai lầm rồi. Giả sử nữ nhận thấy thế nào mới là hạnh phúc của mình, làm trưởng bối sao không nghe theo tự nhiên ...

Cơ bà bà im lặng nghe Lãnh Ngưng Hương nói một hồi, rồi hất hàm hỏi :

- Ngươi nói xong chưa ?

Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :

- Hậu bối còn có một câu, nếu như Cơ bà bà quá cố chấp độc đoán, thì tương lai sẽ ân hận, đến lúc ấy thì chẳng kịp ...

Nghe một câu này Cơ bà bà đại nộ thét lớn :

- Người bao nhiêu tuổi đầu mà dám dạy ta ? Trước hết bắt nha đầu vô lễ người rồi ta tìm đến hỏi tội Lãnh Vô Cấu.

Dứt lời bà ta vỗ mạnh tay vào thành kiệu, lập tức hai vị hoàng y phụ nhân khoát bộ tiên ra.

Ôn Thiếu Khanh đột nhiên nháy tới cười nói :

- Bà bà xin bớt cơn thịnh nộ, để tôn nhi xử lý giúp bà bà.

Nói rồi bước thẳng tới Lãnh Ngưng Hương.

Lý Tồn Hiếu muốn động, nhưng Lãnh Ngưng Hương giơ tay cản lại, mắt nhìn Ôn Thiếu Khanh chẳng chút nhấp nháy, cười khinh bạc nói :

- Ôn thiếu chủ muốn học theo Liễu Ngọc Lân chẳng ? Vậy thì đơn giản thôi.

Ôn Thiếu Khanh vốn định ra mặt trận đầu lấy lòng Cơ bà bà, chẳng ngờ nghe Lãnh Ngưng Hương nhắc lại chuyện Liễu Ngọc Lân trúng độc thì vội vàng ngừng bước, bất giác rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khiến hấn ngượng ngùng chưa biết xử trí như thế nào.

May mà lúc ấy nghe Hàn Tinh Môn chủ lên tiếng nói :

- Thiếu Khanh, còn nhỏ sao không giữ lễ trước mặt nhị vị cô nương, còn không nhanh thoái lui sao.

Ôn Thiếu Khanh vừa lui thì hai vị hoàng bào phụ nhân sấn tới.

Nhưng Cơ bà bà chẳng hiểu nghĩ sao lại thét :

- Lui.

Hai vị hoàng bào phụ nhân nghe lệnh liền thâm thủ lùi sau.

Hiển nhiên Cơ bà bà cũng ngại bản lĩnh độc thành danh của Lãnh Ngưng Hương.

Cơ bà bà ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương chậm rãi nói tiếp :

- Lãnh Nguyệt Môn và Phi Thúc Cốc tuy xưa nay ít đi lại với nhau, nhưng giữa hai nhà vốn bình an vô sự chưa hề có thù hiềm với nhau, người biết chứ ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói :

- Điều này thì tôi biết rất rõ, Phi Thúc Cốc xưa nay người không phạm ta, ta không phạm người, giữ môn quy rất nghiêm.

Cơ bà bà nhẹ gật đầu nói :

- Môn quy của Phi Thúy Cốc thế sao ?

- Đúng.

Cơ bà bà ngược mắt, chỉ tay vào Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Hắn là người của Phi Thúy Cốc người ?

- Trước mắt còn chưa phải.

Cơ bà bà gật đầu nói :

- Thế thì tốt ...

Lãnh Ngưng Hương cười cười nói :

- Anh ta là bằng hữu của tôi, chúng tôi lại cùng nhau đến Lãnh Nguyệt Môn này, đương nhiên có nhiệm vụ bảo vệ cho nhau. Có điều chỉ cần chuyện không quá đáng thì tôi quyết chẳng bao giờ nhúng tay vào !

Cơ bà bà “À” lên một tiếng, gật đầu nói :

- Ta sẽ cho người xem không có gì quá đáng.

Anh mắt chuyển động rồi ngưng lại trên mặt Lý Tồn Hiếu nói tiếp :

- Người nói đi, đến đây để làm gì ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Hậu học đến đón Lệnh Hồ cô nương.

Lãnh Ngưng Hương tiếp liền một câu :

- Là vị hôn thê của anh ta.

Cơ bà bà ngớ người, hai mắt mở tròn nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Sao ?

Lãnh Ngưng Hương lại nói :

- Chẳng lẽ Cơ bà bà còn chưa biết Lệnh Hồ cô nương đã nguyện chung thân trao trọn cho anh ta.

Cơ bà bà trên mặt các thớ thịt giật giật liên hồi, rút lên :

- Thật to gan, lại dám đi tư tình ...

Ôn Thiếu Khanh chen vào nói :

- Bà bà, xin chớ nghe lời ả, Lệnh Hồ cô nương nhất thời nghe miệng lưỡi tên họ Lý này mà mê mẩn tâm thần ...

- Ta biết !

Hàn Tinh Môn chủ phu nhân bỗng nhiên lên tiếng :

- Khanh nhi nói không sai, chuyện này tôi có hỏi Dao Cơ, Dao Cơ nói vốn chẳng thích gì hấn.

Cơ bà bà ậm ừ rồi hỏi lại :

- Chuyện này Dao Cơ nói với bà sao ?

Hàn Tinh Phu nhân nói :

- Đúng vậy, tôi nào dám dối bà bà, không tin cứ hỏi bản thân Dao Cơ.

Cơ bà bà ngưng mắt nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :

- Người nghe rồi chứ.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Hậu bối nghe rất rõ.

Cơ bà bà lại nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Người cũng nghe đấy chứ ?

Lý Tồn Hiếu chẳng đáp, nghe Lãnh Ngưng Hương nói tiếp :

- Cơ bà bà, hậu bối có một ý kiến thế này ...

- Nói đi.

- Bà bà chẳng hại gì cứ cho gọi Lệnh Hồ cô nương ra đây, ở đây đủ mọi người ba mặt bảy lời cứ hỏi thẳng Lệnh Hồ cô nương, tùy cô ấy lựa chọn. Chỉ cần Lệnh Hồ cô nương đáp một chữ “không” với anh ta, thì chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây ngay ...

- Chủ ý hay lắm !

Hàn Tinh phu nhân gật đầu tán một câu, rồi cười nói tiếp :

- Lãnh cô nương, thế nào đi nữa thì với Phi Thúy Cốc vô can !

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói :

- Ôn phu nhân, Cơ bà bà đã hứa gả Lệnh Hồ cô nương cho Liễu Ngọc Lâm, nhị vị hấn cũng cần nên tranh thủ một cơ hội này chứ ?

Một câu này khiến Hàn Tinh phu nhân mặt ửng đỏ lên nói :

- Dao Cơ là tôn nữ của Cơ bà bà, Cơ bà bà muốn gả cô ta cho ai thì chẳng ai ngăn cản được.

“Không sai !” Lãnh Ngưng Hương gật đầu cười nói :

- Tôi quên mất là nhị vị đã không còn cơ hội. Thế nhưng Lệnh Hồ cô nương sẽ gởi thân mình cho vị bằng hữu của tôi mãi mãi, anh ta có quyền yêu cầu bà bà để cho Lệnh Hồ cô nương đương nhiên lựa chọn.

Hàn Tinh phu nhân giọng lạnh lại nói :

- Thực tế thì tất cả đều là người nói.
- Lời tôi nói cũng là lời trong lòng anh ta muốn nói.
- Nếu như Cơ bà bà không chấp nhận thì sao ?

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :

- Phu nhân định đại diện Cơ bà bà nói lời này đấy sao ?

Hàn Tinh phu nhân cứng mồm, may lúc ấy Cơ bà bà lên tiếng đỡ lời :

- Không sai, Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt đã là một nhà, lời Ôn phu nhân cũng là ý của ta!

Trên mặt Ôn phu nhân mới thấy một nụ cười đắc ý.

Lãnh Ngưng Hương chẳng để ý bà ta, nhìn Cơ bà bà nói :

- Nói vậy, Cơ bà bà không chấp nhận ?

Cơ bà bà nói :

- Không sai, cháu là cháu của ta, ta muốn gả cho ai thì gả.
- Thế thì chuyện Lệnh Hồ cô nương nguyện chung thân trao cho anh ta thì sao ?
- Nó còn ấu trĩ tự ý làm chủ, điều này gia cường không cho phép.

Lãnh Ngưng Hương niêm sắc mặt nói :

- Cơ bà bà, Lệnh Hồ cô nương trong lòng đã thế mà bà bà vẫn cố chấp làm theo ý mình, cách làm này chẳng khác gì với kiểu “ép hôn” !

Cơ bà bà tức giận vỗ thành kiệu thét lớn :

- Ta không mang cháu ta gả cho hấn, vì sao người dám nói là “ép hôn” !

Lãnh Ngưng Hương lãnh đạm nói :

- Bà bà cho rằng không, nhưng Lệnh Hồ cô nương thì ...

Hàn Tinh phu nhân đột nhiên cắt ngang nói :

- Người nói Dao Cơ nguyện y đem chung thân gởi cho hấn ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu khẳng định :

- Điều này chẳng giả chút nào.

Hàn Tinh phu nhân gật đầu nói :

- Tốt, đã có lời hứa chung thân với nhau thì phải có vật tín, vật tín đâu ?

Lãnh Ngưng Hương quay đầu nhìn Lý Tồn Hiếu, Lý Tồn Hiếu im lặng không nói.

Lãnh Ngưng Hương cực kì thông minh, làm gì không hiểu. Đột nhiên mỉm cười, nhìn Hàn Tinh phu nhân nói :

- Phu nhân, chúng tôi chẳng phải là hàng tặc tử, đã không phải là hàng tặc tử thì chẳng cần chấp tục lễ, đính ước với nhau một câu thề ước là đủ ...

Hàn Tinh phu nhân nghe thì bật cười thành tiếng nói :

- Đính ước thề hẹn chung thân mà chẳng có tin vật thì còn tin nổi chẳng ? Hừ ! Lãnh Nguyệt Môn là chốn nào mà dung chứa hạng vô lại lang thang ngoài đường này, đuổi hẳn ra khỏi đây !

Lời tuy là lời của bà ta, nhưng người Hàn Tinh Môn chẳng nhúc nhích.

Cơ bà bà vỗ tay mạnh thành kiệu, hai hoàng bào phụ nhân lại nhảy ra.

Lãnh Ngưng Hương cười nói :

- Ép hôn mới là vô lại, bảo mời Lệnh Hồ cô nương ra đây thẳng mặt một lời lại không chịu, nói không chừng chúng ta đành cưỡng đoạt tân nương !

Lãnh Ngưng Hương bên này nói dứt câu thì hai vị hoàng bào phụ nhân nhảy đến trước mặt Lý Tồn Hiếu, mỗi người tung ra một chưởng nhằm vào hai vai chàng thế rất dũng mãnh.

Lãnh Ngưng Hương vội la lên :

- Tứ nữ hầu tâm phúc Cơ bà bà rất lợi hại, huynh cẩn thận !

Lý Tồn Hiếu chỉ đáp một tiếng “biết”, nhưng chàng không hề né tránh cứ mặc cho hai vị hoàng bào phụ nhân đánh vào.

Hai vị hoàng bào phụ nhân tấn công cực nhanh, chớp mắt thấy hai chưởng sắp chạm vào người đối phương, đột nhiên nghe tiếng cười nhạt nói bên tai :

- Tại hạ đắc tội !

Song thủ vung lên, tay nào cũng xuất ra trung chỉ điểm thẳng vào giữa chưởng tâm đối phương, thế nhanh không tưởng.

Hai vị hoàng bào phụ nhân cũng chẳng phải tầm thường, thấy biến thì hơi đổi sắc. Tay phải thu chưởng tránh chiêu, đồng thời tay trái tiếp liền ra trảo chộp vào uyển mạch trên hai tay chàng.

Hai người liên thủ tấn công thế như nước cuộn, chiêu chưa tới mà kinh phong dậy khởi, đến Lãnh Ngưng Hương đứng bên cạnh cũng thấy rớt.

Thế nhưng Lý Tồn Hiếu coi như không, chẳng hề thấy chàng biến chiêu, cũng không thấy chàng xuất thủ thế nào, nhưng lại nghe “Bốp, bốp” hai tiếng. Hai vị hoàng bào phụ nhân thân hình khựng lại rồi bật lùi ra sau, mặt người nào người nấy đỏ lên như gấc.

Nên biết bốn vị tỳ nữ tâm phúc của Cơ bà bà nhập môn khi còn nhỏ, thân phận tuy là nữ hầu của Cơ bà bà, nhưng thực ra địa vị chẳng hề nhỏ hơn Ba Sĩ Kiệt. Lại nói

võ công hấp thụ chân truyền từ võ công “Lãnh Nguyệt Môn”, trong võ lâm giang hồ xưa nay ít gặp đối thủ, có thể nói “Lãnh Nguyệt Môn” đỉnh danh giang hồ một nửa là nhờ vào công bốn người này. Vậy mà hôm nay chỉ mới chiêu đầu đã bị một thiếu niên như Lý Tồn Hiếu hạ đài quả là một chuyện không tưởng nổi.

Nhị vị hoàng bào phụ nhân mỗi người trúng một quyền của Lý Tồn Hiếu vào tay thì rất hổ thẹn và kinh ngạc, Cơ bà bà hai mắt mở trừng trừng như cũng không tin nổi, chỉ nghe bà ta giọng trầm lạnh vang lên :

- Bốn người cùng lên cho ta !

Tiếp liền thêm hai vị hoàng bào phụ nhân nhảy ra tham chiến. “Koong” một tiếng cả bốn liền đồng loạt rút phát trường kiếm ra lăm lăm trong tay, bốn thanh kiếm chĩa thẳng ra ngoài còn chưa động.

Hành gia trong nghề chỉ nhìn thì biết ngay bốn vị hoàng bào phụ nhân chính đang ngưng công tự khí quán chú vào kiếm chuẩn bị ra chiêu.

Lãnh Ngưng Hương chân hơi di động đến bên người Lý Tồn Hiếu.

Lý Tồn Hiếu trầm trầm nói :

- Cô nương xin thoái lui, tôi có thể đối phó được.

Cơ bà bà ngưng mắt nhìn chằm chằm vào Lãnh Ngưng Hương, tuy không nói nhưng trong ánh mắt ấy đủ thấy bà ta rất ngại Lãnh Ngưng Hương ra tay thì triển độc.

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên, lập tức thoái bước, nhưng chỉ nửa bước mà thôi.

Chỉ nghe hoàng bào phụ nhân đứng bên phải lên tiếng nói :

- Nhanh rút binh khí của ngươi ra !

Lý Tồn Hiếu xoay xoay nhẹ hai bàn tay cười nói :

- Tại hạ chỉ hai bàn tay trần này lĩnh giáo bốn vị vài chiêu !

- Ngươi muốn chết !

Một câu của chàng khiến cho bốn vị hoàng bào phụ nhân tức giận, đồng thanh hét lên.

Cơ bà bà cũng gằn giọng :

- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo !

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói :

- Hậu học xưa nay là thế, một chiêu không thắng, huyết đổ dương trường, hoàng thân tán địa cũng chẳng ân hận !

Cơ bà bà mặt xanh như thiếp, chỉ “Hừ” một tiếng lạnh lùng không nói gì, nhưng trong ánh mắt bà ta thì long lên sòng sọc như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Một vị hoàng bào phụ nhân lên tiếng nói tiếp :

- Cơ bà bà đã hạ lệnh, người chuẩn bị rồi chứ, bốn chúng ta sắp ra chiêu !

Lý Tồn Hiếu ánh mắt lơ đãng nói :

- Tại hạ chuẩn bị xong, các vị xin cứ ra chiêu tự nhiên !

Chàng vừa nói dứt lời, chỉ nghe “vù vù” tiếng kiếm rít lên trong không khí, bốn vị hoàng bào phụ nhân ra chiêu công tới.

Bốn vị hoàng bào phụ nhân tuy mỗi người một thanh trường kiếm, thế nhưng khi ra kiếm thì biến hoá khiến người nhìn như hàng chục thanh kiếm, kiếm ảnh linh động như những con mãnh xà tập trung nhằm vào các đại huyệt trên người Lý Tồn Hiếu.

Lý Tồn Hiếu vẫn đứng lập bất động, nhưng đột nhiên chỉ nghe “kong kong...” vang liền bốn tiếng tạo thành một chuỗi ngắn ngủn, bao nhiêu ánh kiếm thâm liễm còn lại bốn thanh kiếm bắn ngược ra ngoài, bốn vị hoàng bào phụ nhân thân hình cũng lao đảo thoái lùi sau.

Chỉ mới một chiêu mà đánh lùi “Tứ tỳ” thành danh giang hồ của Lãnh Nguyệt Môn.

Hàn Tinh Môn chủ và phu nhân mặt điều biến sắc.

Cơ bà bà ngồi trên kiệu thân hình tung lên không rồi rơi xuống lại, miệng thét “Lui !”, bà ta kịp thời ngăn cản bốn vị hoàng bào phụ nhân vừa bị đẩy ra chuẩn bị lao vào trí mạng.

Rồi nhìn Lý Tồn Hiếu chăm chăm đến ỏi hai tròng mắt như muốn bật ra ngoài hố mắt, giọng đánh lại đi nói :

- Tên hậu sinh kia, người vừa rồi ra một chiêu chính là “Ma Chử” !

- Ma Chử !

Gần như cùng lúc phu phụ Hàn Tinh Môn chủ thất thanh la lên khi nghe Cơ bà bà nhắc tới hai tiếng này.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Cơ bà bà nhận ra “Ma Chử” sao ?

Cơ bà bà nói :

- Quả nhiên là “Ma Chử”, nói mau, người là gì của Độc Cô Trường Minh ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Ông ấy là một trong hai vị ân sư của tại hạ.

Cơ bà bà vừa nghe thì thân hình chấn động mạnh kêu lên :

- Sao, hậu sinh, người là đệ tử của Độc Cô Trường Minh ?

- Không sai !

Cơ bà bà chẳng nói gì, ánh mắt cứ như dán vào mặt Lý Tồn Hiếu một hồi lâu mới thốt kên được :

- Vậy thì còn một người sư phụ của người là ai ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Lão nhân gia pháp hiệu Thượng Khô Hạ Tâm !

“Khô Tâm !” Cơ bà bà lại thất thanh buộc miệng la lên :

-“Đại Lôi Âm Tự” !

Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp :

- Chính thế.

Cơ bà bà phút chốc mặt trắng bệch như tờ giấy, phu phụ Hàn Tinh Môn chủ mặt cũng không còn giọt máu, đồng thời chẳng ai bảo ai tự thoái về sau một bước.

Nhưng chỉ sau một lúc thì Cơ bà bà lấy lại sắc mặt bình thường, bà ta lên tiếng giọng nói như người bị bệnh có khí vô lực :

- Thanh niên kia, người phúc phần quả cực lớn, quả là vô tiền khoáng hậu. Người đi đi, ta không dám đối địch với truyền nhân của cùng lúc hai nhân vật đỉnh danh như Độc Cô Trường Minh và Khô Tâm đại sư.

Lãnh Ngưng Hương bước đến bên Lý Tồn Hiếu nói nhỏ :

- Lý lang, bà ta đã sợ, huynh không thể rút lui tay không.

Lý Tồn Hiếu gật đầu hiểu rõ, nhìn Cơ bà bà nói :

- Bà bà, hậu học đã đến Lãnh Nguyệt Môn, chẳng thể đi như thế này được !

“Đúng” Lãnh Ngưng Hương liền tiếp lời chàng nói :

- Đã nhập bảo sơn. Lý nào trở về tay không !

Cơ bà bà chẳng để ý, giọng yếu nhỏ nói :

- Thanh niên nhân, người muốn gì chứ ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Hậu học không dám nói mang Lệnh Hồ cô nương đi, thế nhưng chỉ mong bà bà có thể cho cô ấy tự mình có cơ hội lựa chọn.

Cơ bà bà lắc đầu nói :

- Thanh niên nhân, điều này thì ta không thể chấp nhận.

Lý Tồn Hiếu nói :

- Bà bà phải chăng muốn bức “Tàng Bảo Đồ” !

Cơ bà bà nghe hỏi thì ngẩn người nói :

- Thanh niên nhân, người hỏi là...

- Chỉ cần bà bà không ép gả Lệnh Hồ cô nương cho Liễu Ngọc Lâm, tại hạ chấp nhận mang bức “Tàng Bảo Đồ” tặng cho bà bà.

Phu phụ Hàn Tinh Môn vừa nghe thì mắt đều rạng lên nét bồn tham, thế nhưng trong tình hình này chẳng dám động sắc ra mặt, cũng không lên tiếng nữa câu.

Cơ bà bà ngớ người, một lúc nói :

- Thanh niên nhân, ý người định đem “Tàng Bảo Đồ” đổi lấy Dao Cơ nhi ?

- Có thể nói như vậy.

Cơ bà bà nhìn chàng một hồi lâu nói :

- Thanh niên nhân, cháu gái ta chẳng phải là hàng hóa, trong mắt ta thì nó quý giá hơn bất cứ điều gì trên đời này !

Lý Tồn Hiếu nói :

- Đồng ý hay không là do Cơ bà bà, tại hạ không cưỡng ép. Cứ nghe như bà bà vừa nói thì yêu thương cô ta hết mực, nhưng nếu gả cô ấy cho Liễu Ngọc Lâm thì chẳng khác gì đẩy cô ấy vào con đường khổ ải !

Cơ bà bà nói :

- Thanh niên nhân, Liễu Ngọc Lâm có gì không tốt chứ ? Nó ngoại trừ sở học không có duyên như người, còn những mặt khác đều chẳng kém người.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Kém xa. Cơ bà bà, điều này chẳng thể mang ra so sánh được.

Cơ bà bà nói :

- Ta chẳng nhìn thấy chỗ nào kém bằng hữu người, nói gì thì Liễu Ngọc Lâm cũng đã ở đây với ta mấy ngày, còn bằng hữu người thì chỉ mới gặp lần đầu.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Thế thì Cơ bà bà sao chẳng nhìn anh ta nhiều hơn rồi luận !

Cơ bà bà ngược mắt nhìn trời nói :

- Không được, ta đã quyết định. Giờ thì toàn Lãnh Nguyệt Môn trên dưới đều biết ta hứa gả cháu ta cho Liễu Ngọc Lâm rồi !

Lãnh Ngưng Hương cười nói :

- Tôi thấy chẳng có gì quan trọng, làm thế vừa gả được cháu bà cho người cô ấy thích, đồng thời bà thu được báu vật mà người trong võ lâm đều mong tưởng. Bà vui mà Lệnh Hồ cô nương cũng vui, đó là việc làm hết sức toàn mỹ, bà sao lại không vui chứ ? Đương nhiên mọi chuyện cuối cùng cũng là quyết định của bà bà.

Cơ bà bà trầm mặc không nói.

Lúc này Hàn Tinh phu nhân di bộ đến bên kiệu cúi đầu nói nhỏ gì với Cơ bà bà mấy câu.

Chỉ thấy Cơ bà bà gật gật đầu, xua tay nói :

- Ta tự có chủ trương, ta tự có chủ trương !

Hàn Tinh phu nhân cúi người thi lễ rồi thoái lui nguyên vị.

Cơ bà bà ngược mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Thanh niên nhân, người chỉ yên cầu ta không cưỡng bức Dao Cơ thôi đúng chứ ?

Lý Tồn Hiếu chưa đáp thì Lãnh Ngưng Hương đã lên tiếng :

- Đương nhiên, nhưng bức “Tàng Bảo Đồ” mà người người ngày đêm mơ tưởng kia cũng chẳng khi nào tặng không, mà phải có điều kiện, bà bà thấy đúng chứ ?

Cơ bà bà chẳng để ý gì đến Lãnh Ngưng Hương, nhìn Lý Tồn Hiếu nói tiếp :

- Thanh niên nhân, người thế nào chứ ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Tại hạ muốn dùng bức “Tàng Bảo Đồ” này đổi lấy Lệnh Hồ cô nương.

Cơ bà bà “A” lên một tiếng nói :

- Chẳng phải chính người nói chỉ cần ta không cưỡng ép Dao Cơ, thì người sẽ giao bức “Tàng Bảo Đồ” cho ta sao ?

Lãnh Ngưng Hương chen vào nói ngay :

- Nguyên là như thế, nhưng vừa rồi đã động thủ, nhờ như bà bà không giữ lời thì chẳng hoá ra anh ta mất cả chì lẫn chài sao ? Chẳng bằng cứ để Lệnh Hồ cô nương theo cùng anh ta thì mới yên tâm.

Cơ bà bà như đã ngán cái miệng của Lãnh Ngưng Hương, nên chẳng để ý nghe cứ nói :

- Thanh niên nhân, đây cũng là chủ ý của người sao ?

Lý Tồn Hiếu cắn răng nói :

- Đúng.

Cơ bà bà trên môi hiện một nét dị dạng nói :

- Vạn nhất tôn nữ không đồng ý theo người thì sao ?

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Nếu đúng như thế thì đành thôi vậy !

Hàn Tinh phu nhân khi ấy mới lên tiếng chen vào nói :

- Lãnh cô nương nên biết chuyện này không liên gì đến “Phi Thúy Cốc” !

Lãnh Ngưng Hương cười cười nói :

- Ôn phu nhân, nói thế “Hàn Tinh Môn” cũng là người ngoài đấy chứ ?

Hàn Tinh phu nhân mặt biến sắc nói :

- Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh tham giao như thủ tục, ta nói được !

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói :

- Ôn phu nhân hẳn cũng quên mất, tôi là bằng hữu của anh ấy !

Hàn Tinh phu nhân mặt hiện nét giận dữ gằn giọng :

- Lãnh cô nương như thế là tự rước phiền toái cho Phi Thúy Cốc.

- Sao chứ ?

Lãnh Ngưng Hương bật cười phá lên nói :

- Nếu như Lệnh Hồ cô nương cùng anh ấy thành đôi bạn lữ, Lệnh Hồ cô nương cũng là bằng hữu chúng ta thì Phi Thúy Cốc còn gì phiền toái chứ ?

Hàn Tinh phu nhân chỉ biết im lặng chẳng nói được gì.

Bấy giờ lại nghe Cơ bà bà nói :

- Đây là chuyện của Lãnh Nguyệt Môn với Lý công tử, bất cứ người nào cũng chẳng chen vào được. Thanh niên nhân, thế nào chứ ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Ý lão bà bà là...

Cơ bà bà nói :

- Người muốn dùng “Tàng Bảo Đồ” đổi lấy tôn nữ của ta, nếu như nó không chịu đi theo người thì bức “Tàng Bảo Đồ”...

Lý Tồn Hiếu nói ngay :

- Chỉ cần Lệnh Hồ cô nương có cơ hội lựa chọn, dù thế nào hậu học cũng mang “Tàng Bảo Đồ” tặng cho bà bà.

Cơ bà bà nghe lời này không khỏi kinh ngạc nói :

- Thanh niên nhân, lời này tự miệng người nói đấy chứ !

Lý Tồn Hiếu gật đầu khẳng khái nói :

- Điều này bà bà cứ yên tâm, hậu học xưa nay chưa từng nói hai lời.

Cơ bà bà khi ấy mới gật đầu nói :

- Được, thanh niên nhân, chúng ta nhất định một lời như thế.

Rồi bà hạ lệnh :

- Hai người nào nhanh vào trong mời cô nương ra đây.

Hai vị hoàng bào phụ nhân bên kiệu ứng thanh dạ một tiếng, rồi quay người đi nhanh vào trong.

Chỉ chốc lát, hai vị hoàng bào phụ nhân từ nội viện bước ra, theo sau chính là Lệnh Hồ Dao Cơ và Tiểu Thúy đi bên cạnh đỡ người nàng.

Lệnh Hồ Dao Cơ thân hình yếu nhược, nét mặt u buồn, chân đi như vô lực thoát nhìn ai cũng nghĩ nàng vừa qua một cơn bệnh nặng. Nhưng mấy ai biết được nàng bị một chữ “tình” dẫn vật.

Khi còn ở xa, thoáng nhìn thấy Lý Tồn Hiếu, Lệnh Hồ Dao Cơ khẽ run lên, hẩn trong lòng nàng xúc động mạnh.

Lý Tồn Hiếu cũng thế, nhìn thấy lại nàng lòng chàng cũng xôn xao gợn sóng, quả thực duy nhất một người khiến cho chàng xao xuyên như thế này chỉ có một mình Lệnh Hồ Dao Cơ.

Khi đến gần, Lệnh Hồ Dao Cơ nét mặt trở nên bình tĩnh hơn.

Lãnh Ngưng Hương nhìn thấy Lệnh Hồ Dao Cơ thì bất giác buột miệng khẽ thốt lên :

- Cô ta đúng là đương thế đệ nhất giai nhân, ta chẳng bằng ...

Không biết Lý Tồn Hiếu có nghe thấy không, nhưng chẳng nghe chàng nói gì.

Lệnh Hồ Dao Cơ được Tiểu Thúy đỡ đến trước mặt Cơ bà bà, nàng khép người thi lễ thốt lên :

- Bà bà ...

Nàng chỉ khe khẽ thốt hai tiếng, nhưng hai tiếng vừa yếu nhược vừa trong trẻo khiến nao nao lòng người.

Cơ bà bà trên mặt chẳng chút biểu hiện, ậm ừ một tiếng nói :

- Nhanh ra mắt Ôn bá bá và Ôn bá mẫu.

Lệnh Hồ Dao Cơ nghe lời đến thi lễ phụ phụ Hàn Tinh Môn chủ.

Hàn Tinh phụ nhân vội xua tay cản lại nói :

- Bà bà thật là, gặp nhau cả ngày sao còn nhiều lễ khách sáo. Nào, Dao Cơ, nhanh đến bên người bá mẫu đây.

Vừa nói bà ta vừa nắm tay Lệnh Hồ Dao Cơ đến bên cạnh người mình.

Lệnh Hồ Dao Cơ ngoan ngoãn nghe theo, Tiểu Thúy trong lòng tuy chán ghét bà ta, nhưng trước mặt Cơ bà bà nên không dám tỏ ra thái độ gì.

Đột nhiên Cơ bà bà giọng lạnh như băng nói :

- Người gây hoạ lớn, giờ người ta tìm đến đây, người nói xem có quen biết gã thanh niên họ Lý này không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ rất hiếu thuận nhưng không mềm yếu, đôi mắt nàng thâm sâu ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu, trong lòng nổi tương tư bấy lâu dồn nén giờ như chực bộc phát.

Cuối cùng nàng gật đầu đáp :

- Có quen !

Cơ bà bà nói :

- Nghe nói người đem lòng thương yêu hấn, còn nguyện suốt đời gởi thân cho hấn, có chuyện này không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ còn chưa đáp, thì Hàn Tinh phu nhân đã lên tiếng vẻ thân thiết quan tâm nói :

- Dao Cơ, chuyện rất trọng đại, cô phải hết sức thận trọng, chớ để bà bà giận.

Ngừng lại một chút, nàng nói tiếp :

- Đúng, đây là sự thực, con thích anh ấy, con nguyện ý theo anh ấy suốt đời và chỉ có anh ấy mới xứng cho con gởi tấm thân này.

Một câu khiến cho toàn trường chấn động, nhất là phu phụ Hàn Tinh môn chủ thì ngượng ngập.

Cơ bà bà mặt lạnh lại nói :

- Hiện tại hấn đến tìm người, người có muốn đi theo hấn không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ không chút do dự đáp :

- Muốn.

Hàn Tinh phu nhân hai mắt mở lớn nhìn nàng như vô cùng kinh ngạc, la lên :

- Dao Cơ, chuyện hệ trọng cả đời, cô cần thận trọng suy nghĩ. Trước mặt có bà bà làm chủ, cô nghĩ lại vẫn còn kịp.

Lệnh Hồ Dao Cơ lòng như đã quyết, nàng không cưỡng lại tiếng gọi của con tim.

- Đa tạ, suốt đời tôi nếu như không theo anh ấy thì chẳng bao giờ theo ai khác.

Hàn Tinh phu nhân tái mặt, cố gượng một nụ cười nói :

- Tôi nghĩ tốt cho cô nương, nếu cô nương ý đã quyết như thế thì thôi.

Lệnh Hồ Dao Cơ chẳng nói thêm tiếng nào.

Chỉ nghe giọng Cơ bà bà trở nên lạnh như băng nói :

- Nói vậy người bảo ta hồi hôn với Liễu Ngọc Lân.

Lệnh Hồ Dao Cơ nói :

- Chuyện này do bà bà đặt ra, chẳng phải là ý nguyện của con.

Cơ bà bà tức giận vô cùng mặt xanh lại, một lúc nghiêng răng nói :

- Thôi được, Dao Cơ, ta phải nói cho rõ, người muốn theo hắt ta không cần can nữa, nhưng từ nay người không còn là người của Lãnh Nguyệt Môn, mà cũng đừng bao giờ đặt chân lại nhà họ Lệnh Hồ này !

oOo

Hồi 21

Hỷ Sự Rối Ren

Toàn thân Lệnh Hồ Dao Cơ run lên, nói trong tiếng nấc :

- Nội thật tuyệt tình thế sao ?

Cơ bà bà phũ phàng đáp :

- Tuyệt tình là người chứ không phải ta !

- Đúng thế, Dao Cơ !

Hàn Tinh phu nhân không bỏ lỡ cơ hội chêm lời vào :

- Do con không cần nhà này chứ không phải do bà nội, có lý đâu bà nội nuôi con từ tấm bé đến lớn khôn, nhất mực yêu thương chiều chuộng...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :

- Đa tạ bá mẫu, tôi biết ! Ôn sâu của nội sẽ có ngày tôi đền đáp !

Cơ bà bà mặt lạnh lùng đáp :

- Ta không cần. Chỉ cần lúc này người nghe lời ta là đủ !

Lệnh Hồ Dao Cơ khẩn thiết nói :

- Cháu xin nội ! Việc này quan hệ đến cả đời cháu, không thể không cân nhắc kỹ lưỡng...

Cơ bà bà biến sắc, hần giọng :

- Vậy là người thật không cần cái nhà này, không cần...

- Nội ! Cho dù diệt nhi ở chân trời góc biển nào, vĩnh viễn trong lòng vẫn khắc ghi hình bóng nội !

Cơ bà bà nghiêng răng nói :

- Nhưng ta không nhận người là tôn nữ của ta, không nhận người là người của Lãnh Nguyệt Môn nữa !

Lệnh Hồ Dao Cơ gạt lệ đáp :

- Nội đã nhất quyết như thế thì cũng chỉ đành do nội thôi !

Cơ bà bà đứng lên khỏi chiếc giường mềm, đầu tóc bạc trắng dựng đứng cả lên, dáng vô cùng uy vũ.

Lệnh Hồ Dao Cơ không có biểu hiện gì, vẫn bất động.

Lý Tôn Hiếu và Lãnh Ngưng Hương cùng bước lên một bước.

Uy vũ của Cơ bà bà giảm dần, một lúc bà ta run run, vô lực ngồi xuống hần học nói :

- Được, tốt lắm ! Dao Cơ, ta coi như không có tôn nữ như người nữa. Đi đi ! Người cứ theo hần đi, vĩnh viễn không được quay lại Lãnh Nguyệt Môn nữa !

Lệnh Hồ Dao Cơ không nói gì, đưa tay cho Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy dịu dàng khó nhọc đi tới, nhưng không phải về phía Lý Tôn Hiếu mà tới chiếc giường mềm, run rẩy quỳ xuống trước giường nói :

- Thưa nội, cháu đi đây.

Cơ bà bà không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Dao Cơ đứng lên nói :

- Thưa nội, cháu xin nội cho phép mang theo Tiểu Thúy.

Cơ bà bà chợt gào lên :

- Đi đi ! Cho người mang theo mà cút ngay ! Đi càng xa càng tốt !

- Xin đa tạ nội.

Nói xong cúi đầu quay đi.

Tiểu Thúy vội quỳ xuống dập đầu nói :

- Tiểu tỳ cũng xin bái biệt.

Lạy xong đứng dậy dịu dàng Lệnh Hồ Dao Cơ hướng ra cửa.

Lãnh Ngưng Hương vội bước tới đón hai chủ tỳ, thân thiết gọi :

- Thư thư !

Cảnh tượng đó đập vào mắt Ôn Phi Khanh khiến cô ta cũng xúc động lây.

Tiểu Thúy khi từ khách điểm quay về Lãnh Nguyệt Môn đã kể hết về Lãnh Ngưng Hương cho nữ chủ nhân nghe nên lúc này Lệnh Hồ Dao Cơ không hề ngạc nhiên, trên khuôn mặt xanh xao thoáng hiện nụ cười, nàng nhẹ giọng nói :

- Cảm ơn...muội muội vì ta mà vất vả quá...

Hai tiếng muội muội có sức rung cảm dị thường.

Lãnh Ngưng Hương xúc động đáp :

- Thư thư đừng khách khí, muội phải cảm tạ thư thư mới phải !

Lệnh Hồ Dao Cơ là người thông minh nên hiểu ngay, cầm lấy bàn tay nõn nà của Lãnh Ngưng Hương dịu dàng nói :

- Có gì định nói hãy chờ khi chúng ta đi khỏi đây hãy nói, được không ?

Lãnh Ngưng Hương im lặng gật đầu.

Lý Tồn Hiếu bỗng hít sâu vào một hơi rồi lấy ra cả tấm “Tàng Bảo Đồ” đi về phía chiếc giường mềm.

Lãnh Ngưng Hương thấy vậy vội nói :

- Cẩn thận !

Lý Tồn Hiếu dừng bước gật nhẹ đầu :

- Đa tạ cô nương, tôi biết.

Đến trước giường, chàng không nói câu nào, cũng không chút do dự hai tay nâng bức “Tàng Bảo Đồ” đưa ra.

Hai tên tỳ cũ trước giường định cầm lấy, nhưng Cơ bà bà hần giọng nói :

- Không được !

Hai tên tỳ nữ vội rút tay lùi lại.

Cơ bà bà lạnh lùng đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu rồi từ từ đưa tay trái lên.

Bà ta niên kỷ đã quá cao, thế nhưng bàn tay trái không thấy nếp nhăn nào, trắng trẻo nõn nà chẳng khác gì bàn tay thiếu nữ, và giọng nói cũng êm dịu như vậy :

- Chàng trẻ tuổi, đến gần đây một chút !

Lý Tồn Hiếu bước lên đưa bức “Tàng Bảo Đồ” về phía bàn tay trái đối phương đang duỗi ra.

Cơ bà bà tay trái cầm lấy bức “Tàng Bảo Đồ”, đột nhiên tay phải nhanh như tia chớp vung chưởng đánh thẳng vào ngực trái Lý Tồn Hiếu !

Chàng mĩa mai nói :

- Lão nhân gia làm thế không sợ ảnh hưởng đến thân phận ư ?

Nói chưa xong, tả chưởng xuất ra tiếp chiêu.

Thế nhưng trong lúc tả chưởng định phát để chống lại chưởng lực đối phương thì mắt chàng nhìn chăm chăm vào bàn tay phải Cơ bà bà rồi ngẩn người ra, chưa kịp tiếp chưởng thì đã nghe một bịch một tiếng khô khốc, miệng chàng ộc ra một vòi máu, lão đảo lùi lại mấy bước.

Lãnh Ngưng Hương kinh vội lao tới đỡ lấy chàng

Ôn Thiếu Khanh đã có ý thừa cơ nhà cháy cướp đồ, vội nhằm Lý Tồn Hiếu vung chưởng xông vào...

Lãnh Ngưng Hương không kịp suy tính gì thêm, phát mạnh tay áo.

Ôn Thiếu Khanh kêu lên một tiếng giật lùi mấy bước ngã nhào xuống đất.

Phu thê Hàn Tinh môn chủ hốt hoảng cùng đâm bổ tới nhi tử của mình.

Cơ bà bà chẳng biết vì không dự liệu trước tình huống sẽ thừa thắng truy theo, nay tình cảnh trước mắt khiến bà ta rối trí, chỉ thấy vẫn ngồi yên trên giường.

Lãnh Ngưng Hương dìu Lý Tồn Hiếu, còn Tiểu Thúy đỡ Lệnh Hồ Dao Cơ cùng lùi ra khỏi đại môn.

Lý Tồn Hiếu miệng vẫn còn rỉ máu, đỡ dẫn nhìn Cơ bà bà.

Lãnh Ngưng Hương đi ngang qua đưa mắt nhìn sang với vẻ có lỗi nhưng Ôn Phi Khanh không biểu lộ cảm xúc nào chỉ khẽ lắc đầu.

Lệnh Hồ Dao Cơ và Tiểu Thúy đi trước, lại thêm Lãnh Ngưng Hương nên bọn thủ hạ của Lãnh Nguyệt Môn không ai dám ngăn cản.

Bốn người bình yên ra khỏi Lãnh Nguyệt Môn giờ.

Lãnh Ngưng Hương muốn tới khách điểm nhưng Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu nói :

- Muội muội, bây giờ ta đến khách điểm không được đâu. Ta biết rõ tính khí bà nội. Hiện chàng đang bị trọng thương, chỉ sợ ảnh hưởng đến cả nội phủ, bà ấy tuyệt đối không bỏ qua chàng đâu !

Lãnh Ngưng Hương rầu giọng :

- Trước mắt chúng ta không thể đi xa được, xung quanh khu vực này đều do thế lực của Lãnh Nguyệt Môn kiểm soát, thư thư nói chúng ta phải đi đâu bây giờ ?

Lệnh Hồ Dao Cơ chột nhứ mày.

Chột Tiểu Thúy hỏi :

- Cô nương quên rồi sao ?

Lệnh Hồ Dao Cơ vỗ trán nói :

- May mà Tiểu Thúy nhớ ra...Muội muội dìu chàng đi theo ta, còn Tiểu Thúy đi đoạn hậu, nhớ lưu ý xem có ai bám theo không.

Nói xong đi về hướng nam.

Ra khỏi Kim Hoa thành, họ nằm thẳng hướng chính nam mà đi. Trước mặt là dãy núi trùng điệp che hết tầm mắt.

Chừng một giờ sau thì đến chân núi.

Bấy giờ Lãnh Ngưng Hương không còn dìu Lý Tồn Hiếu nữa mà hầu như bế hẳn chàng lên, nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, còn Lệnh Hồ Dao Cơ đi một mình nhưng mồ hôi ướt đầm.

Nàng quay lại đưa ống tay áo quạt mồ hôi rồi chậm rãi nói :

- Muội muội, sắp đến rồi. Còn Tiểu Thúy có thấy ai bám theo không ?

Tiểu Thúy lắc đầu :

- Tỳ nữ rất chú ý nhưng không thấy.

Lệnh Hồ Dao Cơ chép miệng nói :

- Thôi được, đến giúp ta một tay chúng ta đi thôi !

Tiểu Thúy liền tới dìu nữ chủ nhân theo sơn đạo trở ngược lên dốc núi.

Đi chừng hai dặm lai qua mấy lối rẽ, cả bọn đến trước một ngôi sơn thần miếu.

Toà miếu dăng đầy tơ nhện và bụi bặm, thần án lạnh khói hương, hiển nhiên từ lâu không người lai vãng.

Lệnh Hồ Dao Cơ không quản gì bụi bặm ngồi bệt xuống đất dựa lưng vào cột lem luốc, sắc mặt còn xanh xao hơn trước, gần như kiệt lực.

Tiểu Thúy vừa lau mồ hôi cho chủ nhân vừa nói :

- Cô nương có sao không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ mệt mỏi lắc đầu :

- Không việc gì. Ta ngồi nghỉ một lúc là khoẻ thôi.

Lát nhìn sang Lãnh Ngưng Hương, môi nở nụ cười nhợt nhạt :

- Muội muội, ta thật không ngờ bà nội lại hành động như thế. Tình trạng chàng thế nào?

Lãnh Ngưng Hương nhíu chặt đôi mi đáp :

- Dọc đường chàng đã ngất đi nhưng muội không dám nói.

Lệnh Hồ Dao Cơ thất kinh nói :

- Chỉ sợ chàng bị nội thương. Để ta xem...

Dứt lời chống tay nhồm dậy.

Lãnh Ngưng Hương vội giữ nàng lại :

- Trước hết thư thư hãy nghỉ ngơi đã. Muội đã điểm mấy chỗ huyết đạo rồi, thương thế không phát thêm đâu.

- Nhưng ta không sao mà !

Dù nói sao, Lãnh Ngưng Hương cũng quyết không cho nàng đứng dậy.

Lệnh Hồ Dao Cơ cũng biết sau khi được điểm huyết, thương thế của Lý Tồn Hiếu không nặng thêm, nàng nói với Lãnh Ngưng Hương :

- Muội cũng ngồi xuống nghỉ đi một lúc !

Lãnh Ngưng Hương đặt Lý Tồn Hiếu xuống bên Lệnh Hồ Dao Cơ, tuy nền miếu đầy bụi nhưng trong trường hợp này biết làm gì được ?

Lệnh Hồ Dao Cơ chép miệng :

- Không ngờ bà nội lại...nhỏ nhặt như vậy. Mới rồi may muội kịp xuất thủ, nếu không chàng đã bị Ôn Thiếu Khanh hại rồi !

Lãnh Ngưng Hương thở dài :

- Muội được Phi Khanh thư thư chiếu cố nhiều, nay dả thương hấn, thật ái ngại cho chị ấy.

- Ai bảo hấn ti tiện thừa cơ người gặp hiểm nguy mà xuất thủ làm gì chứ ? Hấn phải ráng chịu ! Ta hiểu rõ Ôn Thiếu Khanh lắm, hấn là kẻ thâm độc ti tiện...

Rồi nhìn sang Lý Tồn Hiếu nói :

- Ta đỡ rồi, để xem chàng thế nào mới yên tâm được.

Nàng không do dự cởi ngực áo Lý Tồn Hiếu ra. Giữa ngực ngay chỗ quả tim có một vết đỏ bầm.

Lệnh Hồ Dao Cơ xem mạch chàng một lát rồi gật đầu nói :

- Còn may là chưa ảnh hưởng đến nội phủ, huyết động cũng đã thổ hết ra rồi, tuy vậy nội phủ cũng hơi chấn động, e phải tịnh dưỡng năm ba ngày mới hồi phục.

Lãnh Ngưng Hương thở phào nói :

- Tạ trời tạ đất. Cho dù thế nào cũng tốt hơn là bị nội thương.

- Có lẽ chàng đã kịp thời vận công bảo vệ trước ngực, nếu thì không chỉ bị nhẹ đâu. Công lực bà nội thế nào ta biết rõ.

Lãnh Ngưng Hương nhớ lại chuyện gì, bần khoản nói :

- Muội thấy thật lạ. Lúc đó chàng đã đưa tả chưởng ra, rõ ràng chàng đã có thể chống đỡ, thế mà sao lại không phát chưởng ?

Tiểu Thúy chột chen lời :

- Bấy giờ tỳ nữ thấy rõ Lý gia đã đưa tay ra, lúc sắp xuất chưởng thì đột nhiên sững lại, không biết vì sao ?

Lệnh Hồ Dao Cơ nghi hoặc hỏi :

- Thế nào ? Khi sắp phát chưởng thì đột nhiên chững lại ư ?

Tiểu Thúy gật đầu :

- Đúng như thế.

Lệnh Hồ Dao Cơ kinh dị nói :

- Lúc đối địch tối kỵ phân tâm chính thần, chàng không thể không biết điều đó, vậy thì vì sao chứ ?

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Cứ chờ chàng tỉnh lại hỏi là biết thôi.

Lệnh Hồ Dao Cơ nhìn Lý Tồn Hiếu lần nữa rồi gật đầu :

- Thương thế không sao, cứ để chàng nghỉ một lúc.

Đột nhiên mắt nàng đỏ hoe, hai hàng lệ đã chảy rơi xuống.

Lãnh Ngưng Hương vội hỏi :

- Thư thư sao thế ?

Lệnh Hồ Dao Cơ lau nước mắt gượng cười đáp :

- Ta nhớ từ khi xa nhau ở Khai Phong thành, bao nhiêu ngày dần vật nhớ mong chỉ với hy vọng sớm được gặp chàng. Thế mà nay gặp rồi thì không thể nói với nhau câu nào...

Mối thâm tình như thế khiến Lãnh Ngưng Hương phải cúi lòng, nước mắt ứa ra, nhẹ giọng an ủi :

- Thương thế chàng không nặng, chỉ lát nữa là chàng tỉnh lại thôi.

Lệnh Hồ Dao Cơ nói sang chuyện khác :

- Tiểu Thúy vừa về đến là kể về muội muội với ta ngay. Muội làm sao mà gặp được chàng ?

Lãnh Ngưng Hương thật tình kể hết mọi chuyện không giấu giếm điều gì.

Lệnh Hồ Dao Cơ lắng nghe rất chăm chú, xong hỏi dài nói :

- Muội muội cũng đa tình giống ta, nhưng chẳng trách gì...Nói về Ôn Thiếu Khanh, Liễu Ngọc Lan thân thế hơn chàng biết mấy, nhưng về nhân phẩm, đứng bên chàng lại bé nhỏ đến thảm bại ! Có lẽ còn nguyên nhân khác khiến chúng ta nặng lòng vì chàng, nhưng ta không sao cắt nghĩa được. Muội cũng thế, đúng không ?

Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt gật đầu .

Lệnh Hồ Dao Cơ thở dài tiếp :

- Phi Khanh cũng như chúng ta, cần làm sao cho chị ấy mãi mãi san sẻ với chúng ta mới được !

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :

- Thư thư thật khoan dung đại lượng nhưng việc đó chỉ e không thành...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế ?

Lãnh Ngưng Hương thở dài :

- Phi Khanh thư thư đã bị...Sở Ngọc Hiền hủy mất rồi !

Lệnh Hồ Dao Cơ giật nảy mình kêu lên :

- Sở Ngọc Hiên ư ? Muội muội, chuyện thế nào !

Lãnh Ngưng Hương kể lại những gì mình biết về nỗi bất hạnh của Ôn Phi Khanh.

Nghe xong chuyện, sắc mặt tái bạch của Lệnh Hồ Dao Cơ hiện đầy sát khí rất đáng sợ, nghiêng răng nói :

- Liễu Ngọc Lâm thật đáng chết ! Trách nào chị ấy hận hấn đến thế ! Thế mà ta đây không biết gì cả. Nếu biết sớm thì Liễu Ngọc Lâm đừng hòng ở yên trong Lãnh Nguyệt Môn ! Hừ, bà nội ta sủng ái hạng người hèn hạ đó, thế mà vẫn cố chấp...

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Lão nhân gia không biết gì về chuyện ấy đâu. Nếu biết đã không đem cuộc đời thư thư mà giao cho Liễu Ngọc Lâm ...

- Ta phải nói cho bà nội biết mới được !

- Muội thấy không cần đâu, Phi Khanh thư thư hiện giờ đang ở Lãnh Nguyệt Môn, sớm muộn gì cũng đem chuyện đó kể lại với lão nhân gia.

Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu :

- Tấm lòng thanh bạc như thế lại có mệnh bạc như vôi ! Không ngờ Phi Khanh phải chịu bất hạnh dường ấy khiến ai cũng phải nhỏ lệ.

Dừng một lúc, nói thêm :

- Phi Khanh thư thư đã cứu chàng, như vậy là có ân với ta, dù thế nào cũng phải báo đáp.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Muội hiểu lòng thư thư, nhưng việc không phải do chàng mà Phi Khanh quyết không chấp nhận đâu !

Lệnh Hồ Dao Cơ đăm đăm nhìn ra khoảng sân trước mặt hồi lâu rồi buông giọng náo nùng :

- Yêu một người mà không thể cùng chàng bầu bạn, đó là điều bất hạnh nhất. Phi Khanh thư thư tim đã tan, ruột đã đứt rồi !

Trong miếu trầm mặc hồi lâu.

Lệnh Hồ Dao Cơ chợt nhìn Lãnh Ngưng Hương bảo :

- Muội muội, trong bất cứ trường hợp nào cũng không thể cho Liễu Ngọc Lâm giải được!

- Cái đó không chờ thư thư phải dặn bảo !

- Hấn thế nào ?

- Tạm thời còn chưa chết, phải qua một thời gian nữa. Nhưng trước khi chết hẳn cũng chịu đủ rồi.

Tiểu Thúy hừ một tiếng, chen vào :

- Thế là đáng đời hẳn ! Có lột da hẳn cũng đáng !

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Còn ai có thể cứu được hẳn không ?

Lãnh Ngưng Hương đáp :

- Theo muội biết thì loại độc của Phi Thúy Cốc trừ giải độc môn của Phi Thúy Cốc ra không ai cứu được, cho dù Hoa Đà tái thế, biển thuốc trùng sinh cũng đành bó tay không cứu được hẳn.

- Vậy thì cứ để hẳn chịu càng lâu càng tốt !

Tiểu Thúy thêm :

- Hẳn tự làm tự chịu, trách ai ?

Lệnh Hồ Dao Cơ nhìn sang Lý Tồn Hiếu, hỏi :

- Muội muội chắc biết nhiều về chàng ?

Lãnh Ngưng Hương hỏi lại :

- Còn thư thư thì sao ?

- Lúc đầu mới gặp chàng ta có hỏi qua nhưng chàng không nói. Ta biết chàng có ẩn tình nên không gặng hỏi.

Muội biết về chàng cũng không nhiều. Thư thư có nghe nói đến Thính Đào Sơn Trang ở núi Quần Sơn chứ ?

Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :

- Ta có nghe qua. Nhưng sao ?

- Thính Đào Sơn Trang năm xưa gặp phải họa kiếp, cả nhà trang chủ Hàn Sỹ Tiêu mấy chục mạng người bị tiêu diệt, sơn trang bị hoả thiêu, cho đến nay vẫn không biết ai là hung thủ.

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Chàng với Thính Đào Sơn Trang có quan hệ thế nào ?

- Thư thư có nghe danh Thần Thủ Thánh Tâm không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ chợt ngưng mục nhìn Lãnh Ngưng Hương hỏi :

- Có phải muội muội nói đến vị năm xưa được xưng là văn võ song tuyệt, nhân phẩm cái thế Lý Minh Viễn không ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu :

- Đúng thế. Chàng chính là hậu nhân của Thần Thủ Thánh Tâm Lý tiên bối.
- Thế sao ? Chẳng trách gì chàng có sở học uyên thâm đến thế...
- Không phải đâu, thư thư !

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :

- Tuy chàng là hậu nhân của Thần Thủ Thánh Tâm nhưng võ công của chàng không phải do gia truyền.

Lệnh Hồ Dao Cơ kinh ngạc hỏi :

- Thế nào ? Muội muội, chàng là môn hạ của Đại Lôi Âm Tự Khổ Tâm hoà thượng và Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh ư ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu :

- Chính thế, thư thư !
- Thì ra vậy ! Chẳng trách nào chàng có thân thủ cao tuyệt như thế. Và cũng thật diệu hợp, võ học Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma vừa khéo là khắc tinh của võ học Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt hai môn, hèn gì bà nội không dám động đến chàng. Làm sao chàng có phúc duyên lớn trở thành môn hạ của hai bậc kỳ nhân dương thế như vậy ?

- Tuy rằng phúc duyên của chàng hơn hết mọi người, thế nhưng thân thế của chàng cũng đủ bi thảm hơn tất cả chúng ta ...

- Muội muội, thế nào ?

- Như muội vừa kể với thư thư đó...Hàn trang chủ của Tính Đào Sơn Trang là sư đệ đồng môn của mẫu thân chàng. Vì quan hệ đó mà Hàn trang chủ thường đến nhà thăm viếng, theo lý thì tình tỷ đệ không sao cả. Thế nhưng không hiểu có sự xúc xiểm nào không mà dẫn đến Lý tiên bối có sự hiểu lầm, một lần đã không kiềm chế được cơn giận bỏ vợ con đi biệt ...

Lệnh Hồ Dao Cơ vội hỏi :

- Thế nào ? Lý tiên bối đột nhiên bỏ nhà đi...Vị Thần Thủ Thánh Tâm không nên có lòng dạ hẹp hòi như thế mới phải, làm sao lại sinh hiểu lầm với vợ con mình ?

Lãnh Ngưng Hương kể tiếp :

- Lý Minh Viễn tiên bối bỏ nhà đi rồi, Lý Tồn Hiếu lúc bấy giờ còn chưa đầy hai tuổi, hai mẹ con cùng nhau chịu cảnh khó khăn, nhưng ngày càng khốn khó. Hàn trang chủ không thể khoanh tay bàng quan mới đưa hai mẹ con về Thính Đào Sơn Trang...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :

- Làm thế chỉ sợ Lý tiên bối càng hiểu lầm ...

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :

- Không phải thế. Sau khi Lý tiền bối bỏ vợ con ra đi không có tin tức gì nữa, cũng từ đó không còn xuất hiện trên giang hồ lần nào. Còn mẫu tử sống ở Thính Đào Sơn Trang được Hàn trang chủ chiếu cố nên so với trước đỡ rất nhiều. Biết đâu ngày vui ngắn chẳng tày gang, tai họa từ đâu ập đến, cả nhà Hàn trang chủ mấy chục người bị giết sạch, Thính Đào Sơn Trang thành đồng tro tàn. Mẫu thân chàng nhân đêm tối đem chàng trốn được, trải bao cực khổ mới tới được Đại Lô Am Tự quỳ trước chùa cầu Khổ Tâm hoà thượng nhìn ra sát nghiệt trùng trùng nên không chịu nhận. Mẫu thân chàng vẫn nhất mực quỳ trước chùa không chịu đứng lên vì đã tới đường cùng, lấy máu trong người mình nuôi dưỡng hài nhi cho khỏi chết, mãi đến khi Khổ Tâm hoà thượng chịu gặt đầu thì bà đã tuyệt khí từ lâu.

Lệnh Hồ Dao Cơ công phần nói :

- Lão hoà thượng đó...

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :

- Cũng chẳng trách được vị hoà thượng đó vì biết rõ sát nghiệt trùng trùng...

Lệnh Hồ Dao Cơ than :

- Trên đời còn gì bằng tấm lòng phụ mẫu, nhất là mẫu thân đối với con...

Lãnh Ngưng Hương tán đồng :

- Phải ! Tần tiền bối đã dốc kiệt máu tim mình cho hài nhi, thật đáng cảm phục vô cùng...sự hy sinh đó thật là vĩ đại ! Người ta nói đem tấc cỏ đền ba xuân...mỗi lần nhắc đến đều phải nhỏ lệ !

Nói xong mắt đỏ hoe, cả Lệnh Hồ Dao Cơ cũng không cầm được nước mắt.

Hồi lâu nàng ngược lên hỏi :

- Thế muội muội có biết vì sao chàng lại tìm Trương Viễn Đình không ?

Lãnh Ngưng Hương đáp :

- Trương Viễn Đình năm xưa đã từng bí mật đến Thính Đào Sơn Trang định đáp cấp một thứ bảo vật mà Hàn trang chủ cất giấu là đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương, nhưng không ngờ trong lúc vội vàng lại lấy nhầm phải hộp Tử đàn hương của Tần tiền bối, nhưng trong hộp có một phong thư có giá trị trọng đại, nghe nói đó là phong thư của Tần tiền bối viết cho phu quân Lý tiền bối, trong đó chứng minh sự thanh bạch của mình, đó là bức huyết thư. Bởi thế nhất định Lý Tồn Hiếu phải tìm Trương Viễn Đình để đòi lại phong thư của mẫu thân.

Lệnh Hồ Dao Cơ quan thiết hỏi :

- Chàng đã tìm được Trương Viễn Đình chưa ?

- Trương tiền bối đã hoàn lại phong thư cho chàng rồi. Năm xưa khi mới từ Thính Đào Sơn Trang trở về, Trương tiền bối phát hiện ra mình đã lấy sai vật liền quay lại nhằm trả phong thư nhưng khi vừa đến đã thấy họa kiếp vừa xong, hoạ hoạn vẫn còn chưa tắt, bây giờ chỉ còn biết mang theo chiếc hộp Tử đàn hương âm thầm rời khỏi Quân Sơn ...

Lệnh Hồ Dao Cơ nói :

- Ta hiểu rồi, Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh đều muốn tìm Trương Viễn Đình bởi vì họ lầm tưởng ông ta đã lấy được Huyết Kết Ngọc Uyên Ương của Hàn trang chủ ngày xưa, đúng không ?

Lãnh Nguyệt Hương gật đầu :

- Đúng thế ! Thực ra đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương lại do một lão bộc của Lý gia may mắn thoát hiểm đã mang theo trốn khỏi Thính Đào Sơn Trang. Ông ta nhờ có Trương Viễn Đình giúp đỡ tìm đến một vị quản gia lâu năm trong Hoa Gia Phế Viên ở thành Kim Hoa...

Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi :

- Nghe nói đôi Huyết Kết Ngọc Uyên Ương đó mỗi chiếc chứa một trang Tàng Bảo Đồ, đúng không ?

- Không sai, chính hai trang Tàng Bảo Đồ đã hợp bích vừa được Lý Tồn Hiếu đưa cho lão nhân gia.

Lệnh Hồ Dao Cơ chợt biến sắc hỏi :

- Muội muội ! Như vậy tức là chàng đã dùng Tàng Bảo Đồ để đổi lấy ta ư ?

- Không hoàn toàn như thế. Muội cho rằng còn có nguyên nhân khác mà lão nhân gia đã biết chàng là truyền nhân của Thiên Ngoại Thần Ma và Khổ Tâm hòa thượng mà không làm gì được, đồng thời chính chàng nguyện ý giao tặng Tàng Bảo Đồ, kết hợp hai cái đó, lão nhân gia thừa cơ đồng ý.

Nàng nhìn sang Lý Tồn Hiếu thì thầm :

- Sao chàng hồ đồ thế ? Bức Tàng Bảo Đồ người người trên võ lâm đều ngày đêm mộng tưởng, không tiếc dầu rơi máu chảy cố sức tranh đoạt ...

Lãnh Nguyệt Hương nói :

- Nhưng trong mắt chàng thì thư thư không bảo vật nào trên thế gian có thể sánh được !

Lệnh Hồ Dao Cơ cười khổ nói :

- Mối thâm tình ấy khiến ta nợ chàng quá nhiều !

- Thư thư đừng nghĩ thế ! Vốn chữ tình đã có quá nhiều ý nghĩa.

Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm hồi lâu rồi chợt hỏi :

- Muội muội, chàng đang cố sức tìm hung thủ, đúng không ?

- Nhất định thế rồi ! Hàn trang chủ tuy là cậu thôi, nhưng đối với mẫu tử chàng có ân cứu mạng. Chàng đâu phải người mangiương ân không báo ? Ngoài ra hung thủ còn gián tiếp gây nên cái chết của mẫu thân chàng nữa.

- Nhưng đã biết ai chưa ?

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu :

- Chưa. Năm xưa Tần tiên bối vì cấp thiết bảo vệ hài nhi nên không quan sát kĩ, còn lão quản gia cũng đã chết trước khi chàng tìm được tới nơi, nay không còn ai biết được hung thủ năm xưa là ai.

- Chẳng lẽ không có manh mối gì ?

- Trên Tàng Bảo Đồ lão quản gia có vẽ một người, nhưng không rõ đó có phải là hung thủ hay không ?

- Người đó hình dạng thế nào ?

- Là một lão phụ nhân, đặc biệt bàn tay phải có sáu ngón. Ngón cái mọc dư ra một chồi nhỏ.

Lệnh Hồ Dao Cơ nhú mày trầm ngâm nói :

- Một lão phụ nhân, bàn tay phải mọc dư ra một ngón bên cạnh ngón tay cái, vậy thì không đến nỗi khó tìm ...

Đột nhiên nàng ngừng bật, người run lên, cặp mắt chăm chú nhìn vào mặt Lý Tồn Hiếu, đôi tròng mắt giãn rộng mãi ra !

Lãnh Ngưng Hương kinh ngạc hỏi :

- Gì vậy, thư thư ?

Lệnh Hồ Dao Cơ rùng mình sợ hãi, vội nói :

- Không có gì, muội muội ...

Rồi chợt nhìn ra cửa sổ :

- Tối rồi ...

Quả thế ! Họ mãi trò chuyện không ai nhận ra kúc này ngoài trời đã tối hẳn.

Tiểu Thúy kêu lên :

- Hổng thật ! Chúng ta không mang theo đèn lửa, biết làm gì bây giờ ?

Lệnh Hồ Dao Cơ nói :

- Vào lúc này thì cần gì tiện nghi lắm ? Chỉ mong có chỗ nương thân được là tốt rồi !

Lãnh Ngưng Hương thêm :

- Tối nay trời có trăng.

Cô ta nói không sai. Không lâu sau ánh trăng bàng bạc đã trải xuống sân miếu, bóng tối lùi dần, ánh trăng càng lúc càng sáng.

Trên núi, ban đêm càng yên tĩnh hơn, và hình như ánh trăng càng sáng hơn ở bình nguyên.

Nhìn y phục mong manh của Lệnh Hồ Dao Cơ, Tiểu Thúy quan thiết hỏi :

- Cô nương có lạnh không ?

Nàng đang thần thờ nhìn Lý Tồn Hiếu, nghe hỏi giật mình quay lại đáp :

- Ta còn chịu được !

Nàng nhìn Lãnh Ngưng Hương cười ngượng nghịu nói thêm :

- Trước đây ta không sợ lạnh, thế mà nay hư mất rồi. Quả thật ở trên cao này thấy gai gai.

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Muội không sợ lạnh, thư thư hãy khoác thêm vào, có lẽ đỡ hơn.

Nói xong cởi luôn chiếc trường bào cho Lệnh Hồ Dao Cơ.

- Đừng, muội muội ! Như thế không nên ...

- Thư thư, muội muội không lạnh thật mà ! Xin đừng khách sáo như thế.

Nói xong tự tay khoác lên người Lệnh Hồ Dao Cơ.

Đột nhiên Tiểu Thúy ngưng thần hướng ra cửa nghe ngóng một lát rồi thấp giọng nói :

- Cô nương, có người đến !

Lệnh Hồ Dao Cơ lảo bảo :

- Tối thế này mà còn ai ...

Tiểu Thúy nói :

- Bất kể ai, tiểu tỳ ra đuổi hẩn đi !

Vừa lúc đó trước cửa miếu có tiếng người gọi vào :

- Tiểu Thúy dẫn ta vào với !

Tiểu Thúy sững người ngơ ngác :

- Phi Khanh thư thư !

Lệnh Hồ Dao Cơ tiếp lời :

- Đúng là chị ấy. Nhưng sao chị ấy tìm đến đây được ?

Tiểu Thúy chạy bổ ra sân như cơn gió, chỉ lát sau đã trở vào, tay ôm một túi vải xem ra khá nặng, sau lưng còn có thêm một người nữa, dưới ánh trăng có thể nhận ra ngay là Ôn Phi Khanh.

Lệnh Hồ Dao Cơ và Lãnh Nguyệt Hương cùng bước ra cửa nghênh đón.

Ôn Phi Khanh thở hắt ra một hơi nói :

- Tạ trời đất, chỉ sợ tìm sai chỗ !

Rồi đưa mắt nhìn vào miếu hỏi :

- Chàng thế nào ? Bị thương có nặng không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ vừa dắt Ôn Phi Khanh vào miếu vừa đáp :

- May vết thương không nặng, nội phủ chỉ bị chấn động nhẹ không ảnh hưởng lắm !

Ôn Phi Khanh thấy nhẹ người nói :

- Thế thì tốt ! Vậy mà tôi lo quá ! Để tôi ngồi một lát. Đường xa thế, lại mang theo cả bao nặng, mệt chết đi !

Nói xong ngồi xuống bên một cột nhà, không kể bụi bặm.

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Thư thư mang gì trong bao mà nặng thế ?

Ôn Phi Khanh nhoẻn miệng cười nói :

- Đủ các thứ ăn mặc và vật dụng. Tôi biết các vị vội vàng không mua được các thứ ở dọc đường nên có sức bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Lệnh Hồ Dao Cơ cảm động nói :

- Đa tạ Phi Khanh thư thư. Xưa nay chỉ có một mình thư thư mới quan tâm chu đáo đến tiểu muội như vậy.

Ôn Phi Khanh cười nói :

- Muội muội đừng nên thế ! Lẽ ra lúc này phải vui lên mới đúng. Sao muội muội lúc nào chỉ động là rơi nước mắt, không nên đâu !

Lệnh Hồ Dao Cơ ngẩng lên đưa tay áo lau khô nước mắt hỏi :

- Thư thư, tình cảnh nội gia bây giờ thế nào ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Không sao đâu, Liễu Ngọc Lân bị đuổi khỏi Lãnh Nguyệt Môn rồi. Nếu ta không vội tìm đến đây thì không thể dễ hấn đi dễ dàng như thế. Tuy nhiên sau này ta không khó gì tìm hấn.

Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi :

- Bà nội thế nào ?

Ôn Phi Khanh ngập ngừng một lúc mới trả lời :

- Không sao đâu ! Lão nhân gia vì quá giận nên mới thương tâm như thế...Muội muội cũng biết rõ từ nhỏ lão nhân gia đã cưng chiều ái muội thế nào...

Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :

- Tôi biết !

Trong sơn thần miếu im lặng hồi lâu.

Cuối cùng Lãnh Nguyệt Hương phá tan cảnh yên tĩnh :

- Làm sao thư thư tìm đến đây được ?

Ôn Phi Khanh cười nói :

- Chắc Dao Cơ muội muội biết vì sao ...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Ta có lần đến Lãnh Nguyệt Môn làm khách, muội muội đưa ta đến đây chơi, quên mất rồi sao ?

- À...Không sai ! Thư thư không nhắc thì muội quên mất. Nhưng sao thư thư khéo đoán thế ?

- Ta nghĩ hoài xem các người có thể đi đâu được ? Gần thì nhất định không tiện đi rồi, đi xa thì không đủ sức. Vậy chỉ có chỗ này là thuận tiện, không xa không gần lại bí mật nữa...

Lãnh Nguyệt Hương hỏi :

- Thư thư, thiếu chủ...

Ôn Phi Khanh gạt đi :

- Đừng nhắc đến y nữa ! Kiếp làm thân chịu, như vậy mới đáng đời !

- Nhưng muội rất áy náy. Lúc đó vì bất đắc dĩ...

- Ta biết ! Muội muội không thấy ta đứng bên nhưng có phản ứng gì đâu ? Còn cha mẹ ta thì lại khác, cuống lên vì lo y chết...

Lệnh Hồ Dao Cơ nói :

- Vì bá phụ và bá mẫu chỉ có một mình Thiếu Khanh ca ca là nhi tử nên làm thế cũng phải...

Ôn Phi Khanh hừ một tiếng :

- Phải rồi, việc nối dõi tông đường dựa cả vào y mà ! Nay còn chưa hủy mất Hàn Tinh Môn là may phúc rồi !

Lãnh Ngưng Hương giúi tay vào Ôn Phi Khanh vật gì rồi nói :

- Thư thư cầm lấy !

Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi :

- Muội muội...

Lãnh Ngưng Hương ngắt lời :

- Cho dù thế nào thì y cũng là ca ca của thư thư khác hẳn với Liễu Ngọc Lâm. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, muội sẽ ân hận suốt đời.

- Vậy thì xin cảm tạ muội. Nếu y biết thì chắc y hổ thẹn lắm.

- Thư thư đừng nói là được.

Ôn Phi Khanh do dự một lát rồi nói :

- Muội muội, ta cần phải nói cho muội chuyện này. Cho dù muội đã đưa giải dược cho ta nhưng vẫn không sao làm mất đi sự thù địch của Hàn Tinh Môn đối với muội được. Vì thế mỗi khi hành khứ trên giang hồ nên cẩn thận. Đạn ngay dễ tránh, tên lén khó phòng. Cha mẹ ta cứng chiều y, xưa nay không để thua thiệt trước bất cứ ai, thế mà nay lại bị thương bởi tay muội thì sao không phát khùng lên được ? Vì thế quyết không bỏ qua cho muội đâu.

Lãnh Ngưng Hương cảm động nói :

- Đa tạ thư thư, muội sẽ cẩn thận.

Ôn Phi Khanh nhìn sang Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Chàng là truyền nhân của Khổ Tâm hoà thượng ở Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh ở Trường Thanh Cốc, muội có biết không ?

Lệnh Hồ Dao Cơ gật đầu :

- Việc đó Ngưng Hương mới cho muội biết.

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Chàng hết sức không nên đưa Tàng Bảo Đồ cho bà nội mới phải. Nghe cha mẹ ta nói trong kho báu mà Tàng Bảo Đồ chỉ đến có một pho bí kíp võ học mà Đại Lôi Âm Tự và Thiên Ngoại Thần Ma cũng không thắng nổi...

Lệnh Hồ Dao Cơ mở tròn mắt hỏi :

- Có chuyện đó sao ?

- Đó là cha mẹ ta nói. Nhưng chắc không sai đâu. Nếu không thì Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh đâu cần phải bằng mọi giá quyết đoạt cho được Tàng Bảo Đồ ?

Lãnh Ngưng Hương cười :

- Nhưng trước khi họ đoạt được phi bí kíp võ học đó thì chưa đến nỗi trầm trọng...

Ôn Phi Khanh phản đối :

- Cao thủ của hai môn Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt như mây, nay có bức Tàng Bảo Đồ thì không khó tìm đến kho báu. Hơn nữa nay hai môn đã liên thủ với nhau để đối phó với chàng, trước sau cũng tìm ra chàng. Tuy có võ học cái thế nhưng cha mẹ và bà nội liên thủ thì uy lực quyết không kém chàng đâu. Lại nói, mãnh hổ nan địch quần hồ, chàng đi đâu cũng bị nguy cơ rình rập, nay lại bị thương nữa, trong một khoảng thời gian khó mà cùng người động thủ. Ta cho rằng không nên ở đây lâu, phải đưa chàng đi lên phía bắc càng nhanh càng tốt.

Lãnh Nguyệt Hương nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Thư thư thấy nên thế nào ?

Lệnh Hồ Dao Cơ trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Việc đến thế này thì chỉ đành theo lời Phi Khanh thư thư, thôi sáng mai chúng ta sẽ đi.

- Muội lại thấy chúng ta không cần phải đi lên phía bắc, núi này là một chi mạch của Tiên Hà Lĩnh, chúng ta có thể bí mật theo Tiên Hà Lĩnh mà tới Mân Châu rồi sau đó tới Phi Thúy Cốc ở lại một thời gian, không biết thư thư có đồng ý không ?

Ôn Phi Khanh nói :

- Chỉ cần mau rời khỏi đây, còn đi đâu cũng được, hai muội xem thế nào tiện là được.

Lệnh Hồ Dao Cơ ngập ngừng :

- Làm thế chỉ e phiền đến muội ...

Lãnh Nguyệt Hương vội nói :

- Có gì mà phiền chứ ? Thư thư lại khách khí rồi ! Phi Thúy Cốc cũng như nhà của thư thư, chỉ sợ thư thư chê bỏ mà thôi !

- Đâu có thế ! Phi Thúy Cốc là tiên cảnh ở nhân gian, ta ngưỡng mộ đã lâu ...

Ôn Phi Khanh nói :

- Thế là quyết định rồi. Ta không thể đi theo hai muội được, sau này chưa biết đến bao giờ mới gặp lại nhau, xin chúc ba người...sống bên nhau gắn bó hạnh phúc...

Những lời cuối cùng nhẹ như hơi thở khiến ai nghe thấy cũng không cầm được nước mắt. Mặc dù vẻ mặt vẫn thản nhiên, thậm chí miệng vẫn cười, nhưng hiển nhiên nỗi lòng đang đứt đoạn.

Lệnh Hồ Dao Cơ mắt đỏ hoe, đôi môi run rẩy hồi lâu mới nói được :

- Chuyện của thư thư...mới rồi Nguyệt Hương mới kể cho muội biết.

Ôn Phi Khanh ngỡ ngác nhưng chỉ lát sau đã trấn tĩnh lại ngay, chỉ à một tiếng.

Lãnh Ngưng Hương hỏi :

- Thư thư không trách muội chứ ?
- Không trách đâu. Chúng ta đều là thư muội cả mà...

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi :

- Thư thư định thế nào ?

Ôn Phi Khanh cười chua chát :

- Ta còn biết dự định nào nữa chứ ?
- Thư thư, chúng ta đều không phải không tặc nhân...

Ôn Phi Khanh ngắt lời :

- Ý muội ta hiểu, nhưng không thể làm thế được...ta sẽ bất an suốt đời.

Giọng Lệnh Hồ Dao Cơ khẩn thiết :

- Muội xin thay chàng cầu thư thư...

Ôn Phi Khanh nghiêm giọng :

- Muội hãy để ta ở đây thêm một lúc, nếu còn nói như thế ta sẽ đi ngay lập tức !

Lệnh Hồ Dao Cơ van vỉ :

- Sao thư thư phải khổ thế chứ ?
- Muội muội, ta không muốn nói nhiều. Đổ vào trường hợp muội ở địa vị ta cũng thế thôi, có thể muội còn kiên quyết hơn nữa kia.
- Vậy thư thư dự định thế nào ?
- Ta cũng không biết nữa. Hầu Ngọc Côn đã chết rồi, còn tên Sở Ngọc Hiên nữa, khi nào ta tìm được hắn rồi sẽ nói.
- Thư thư chúng ta bao giờ gặp lại nhau ?

Ôn Phi Khanh cầm tay Lệnh Hồ Dao Cơ dịu dàng nói :

- Đừng quan tâm đến việc đó, hãy cùng Hương muội chăm sóc chàng cho tốt, đến lúc có điều kiện chúng ta sẽ gặp nhau thôi.

Lệnh Hồ Dao Cơ cúi thấp đầu xuống hồi lâu, đến khi ngẩng lên thấy mặt đầm đìa nước mắt.

Nàng đầm đìa nhìn Lý Tồn Hiếu một lúc rồi nói :

- Muội thấy trong lòng bối rối quá, muốn đưa Tiểu Thúy ra ngoài một lát. Thư thư hãy ở đây nói chuyện với Hương muội...

Nói xong đưa mắt nhìn Lý Tồn Hiếu lần nữa rồi cùng Tiểu Thúy bước ra sân.

Ôn Phi Khanh nhìn theo nói :

- Dao Cơ thường đi đây đó nhưng lần này lại khác hẳn. Chắc trong lòng đang rối bời, cứ để ra ngoài cho khuây khoả một chút.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu :

- Thưa thưa nói đúng...

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu một lúc mới nói :

- Ta nghĩ mãi mà không ra. Võ học Đại Lôi Am Tự và Thiên Ngoại Thần Ma là khắc tinh của võ học Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn, vậy sao chàng dễ dàng bị thương dưới chưởng Cơ bà bà như thế ?

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Muội thấy lúc đó chàng đã xuất chưởng chống trả, nhưng chính vào lúc lẽ ra đáng phát chưởng thì chợt dừng ra, không hiểu vì sao ?

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Chàng sắp chưởng thì dừng lại ư ? Muội thấy không sai chứ ?

- Tiểu Thúy cũng thấy như vậy.

- Nhưng tại sao lại thế chứ ? Đối địch quá chiêu tối kỵ việc phân tâm thất thần, đặc biệt đối phó với hạng cao thủ như Cơ bà bà, chẳng lẽ chàng không hiểu điều đó ?

- Muội cũng không biết. Chắc rằng có nguyên nhân rất đặc biệt.

- Muội đã hỏi chàng chưa ?

- Dao Cơ thưa thưa nói rằng thương thế chàng không nặng cứ để cho nghỉ một lúc, vì thế chưa giải khai huyết đạo.

- Vậy bây giờ muội giúp ta cùng trị thương cho chàng.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu, cởi áo Lý Tồn Hiếu ra rồi giữ lấy cổ tay phải chàng.

Ôn Phi Khanh cũng cầm lấy cổ tay kia, hai người bắt đầu nhắm mắt vận công trị thương.

Chừng qua thời gian một tuần trà, hai thiếu nữ đứng cùng mở mắt đứng lên.

Lãnh Ngưng Hương vẫn bình thường, cô ta thấy trên mặt Ôn Phi Khanh đầm mồ hôi liền nói :

- Thưa thưa nghỉ một lúc đi.

- Không sao đâu, muội giải khai huyết cho chàng đi !

Lãnh Ngưng Hương gật đầu điểm mấy chỉ vào trước ngực Lý Tồn Hiếu.

Chàng mở mắt, sửng sốt khi nhận ra có cả Ôn Phi Khanh trong miếu.

Ôn Phi Khanh dịu dàng hỏi :

- Chàng thấy thế nào ?

- Đa tạ cô nương, không sao. Vết thương chỉ nhẹ thôi.

Chàng chống tay ngồi dậy nhưng đau quá kêu lên một tiếng.

Lãnh Ngưng Hương đỡ chàng lên hỏi :

- Chàng còn đau lắm ư ?

- Chỉ hơi đau chút thôi, không hề gì.

Rồi quay sang Ôn Phi Khanh hỏi :

- Cô nương đến có việc gì không ?

- Thiếp không yên tâm nên đến xem thế nào ...

Lý Tồn Hiếu nhìn quanh hỏi :

- Đây là đâu thế ?

- Một ngôi sơn thần miếu trong núi thuộc dãy Tiên Hà Lĩnh.

Lý Tồn Hiếu nhìn Lãnh Ngưng Hương nói :

- Làm phiền cô nương quá ...

- Đâu phải một mình thiếp đưa chàng đến đây !

Ôn Phi Khanh chen lời :

- Lại không một mình ! Muội cứ khách khí thế...Chỉ cần chàng mau chóng hồi phục thì Hương muội dù có mệt hơn cũng vui lòng !

Lãnh Ngưng Hương đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Lý Tồn Hiếu lúng túng vội nhìn quanh hỏi :

- Lệnh Hồ cô nương đâu ?

Ôn Phi Khanh cười đáp :

- Cùng Tiểu Thúy ra ngoài một chút. Thế nào ? Nhớ rồi ư ?

Lý Tồn Hiếu đỏ mặt chống chế :

- Cô nương khéo cười...

Ôn Phi Khanh chợt nghiêm mặt nói :

- Bây giờ hãy bàn vào việc chính, thiếp không thể ở đây lâu. Trước khi đi xin hỏi chàng một câu, bây giờ chàng đã có cả Dao Cơ và Ngưng Hương, sau này định thế nào ?

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nhìn ra sân một hồi lâu mới trầm giọng nói :

-Cô nương hỏi thế tôi không tiện trả lời. Trong hoàn cảnh hiện tại, đối với Lệnh Hồ cô nương tôi không thể đi đến quan hệ sâu hơn. Vì nếu hãm nhập vào thì sẽ tạo ra nỗi thống khổ còn hơn hiện tại trăm lần...

Ôn Phi Khanh không ngờ chàng lại trả lời như thế, kinh ngạc kêu lên :

- Chàng...chàng nói thế có ý nghĩa gì ? Chẳng lẽ...

Lý Tồn Hiếu thở dài, lắc đầu nói :

- Tôi không phải là người bội bạc. Đã không chút tiếc nuối đưa Tàng Bảo Đồ cho Cơ bà bà để có được Lệnh Hồ cô nương, tôi hoàn toàn thanh thản. Thế nhưng bây giờ...

Cả hai thiếu nữ đồng thanh thốt hỏi :

- Bây giờ thế nào ? Chàng thay đổi ý định ?

- Phải !

- Vì sao chứ ?

- Vì tôi ngờ rằng chính bà nội cô ta là hung thủ sát hại toàn bộ Thính Đào Sơn Trang.

Cả Ôn Phi Khanh lẫn Lãnh Ngưng Hương đều la lên thất thanh :

- Cái gì ? Cơ bà bà là hung thủ ?

Lý Tồn Hiếu trầm giọng :

- Tôi không dám tin chắc, nhưng ở tay phải bà ta có sáu ngón như hình vẽ trong Tàng Bảo Đồ.

- Thật vậy sao ?

Lãnh Ngưng Hương nói :

- Chẳng trách nào khi sắp xuất thủ, chàng chột sững người lại bởi vì phát hiện trên bàn tay phải bà ta có sáu ngón, đúng vậy chứ gì ?

- Không sai, tuy lão quản gia đã chết, không nói rõ hình vẽ có phải là hung thủ không, nhưng tôi tin chín phần là không sai...

Ôn Phi Khanh nói :

- Thiếp cũng tin như vậy. Thứ nhất không phải vô cớ mà trên Tàng Bảo Đồ vẽ hình người kia chứ, thứ hai là thái độ của Cơ bà bà đối với chàng và nhất là mới rồi bà ta hành động như thế với chàng và tôn nữ của mình...

Lãnh Ngưng Hương chột khóc nức lên nói :

- Dao Cơ...thư thư...sao bất hạnh thế...

Trong miếu không ai nói gì, chỉ nghe có tiếng khóc của Lãnh Ngưng Hương thỉnh thoảng nức lên từng cơn.

Hồi lâu Ôn Phi Khanh đặt nhẹ tay lên vai Lãnh Ngưng Hương nhẹ giọng :

- Muội muội đừng khóc nữa. Sẽ không lợi gì đâu. Ai ! Ta và Dao Cơ số phận sao khổ thế này...Xem ra Dao Cơ còn bất hạnh hơn ta...

Lãnh Ngưng Hương ngẩng mặt lên, nói qua làn nước mắt :

- Thư thư, trước mắt còn chưa thể khẳng định, đúng không ?

- Phải, chưa thể khẳng định. Nhưng chàng nói đúng, trước mắt không thể để tình cảm hãm nhập sâu thêm, nếu không sau này nổi thống khổ sẽ còn gấp bội phần...

Lãnh Ngưng Hương kêu lên thống thiết :

- Ôi...thật bất công, thật vô lý quá !

Ôn Phi Khanh rầu rĩ nói :

- Chính thế, muội muội. Quả là bất công...nhưng trên đời những chuyện công bằng toàn thiện mỹ có được bao nhiêu ? Chẳng hạn như ta, ta có được công bằng không ?

- Không ! Chuyện này nhất định phải tra rõ, nếu không...Dao Cơ thư thư bất hạnh vô cùng !

Ôn Phi Khanh thở dài nói :

- Muội muội, xưa nay trên đời có ai được hạnh phúc trọn vẹn đâu ? Tạo hoá bao giờ cũng trêu người như vậy...

Lãnh Ngưng Hương kêu lên :

- Ông trời sao tàn khốc vậy chứ ?

Ôn Phi Khanh vẫn nhẹ giọng :

- Không thể đổ tất cả cho ông trời được, một phần cũng do người gây ra. Thôi đừng khóc nữa, muội muội ! Hiện tại có khóc đến đứt ruột cũng có ích gì ? Không phải Cơ bà bà là hung thủ thì không cần phải khóc. Nếu đúng Cơ bà bà thì dù khóc đến lưu huyết cũng ích gì đâu ? Bây giờ việc quan trọng nhất là đừng để Dao Cơ biết...

Lãnh Ngưng Hương nghe nói vội vàng lau nước mắt, đột nhiên mở to mắt hỏi :

- Thư thư, Dao Cơ thư thư có biết bà nội mình có sáu ngón tay phải không ?

- Muội sao hỏi chuyện ngờ nghệch vậy chứ ? Cơ bà bà nuôi nấng Dao Cơ từ nhỏ tới lớn làm sao lại không biết ?

- Thế thì hỏng rồi ! Thư thư, muội vừa nói với chị ấy trên Tàng Bảo Đồ có vẽ một lão phụ nhân bàn tay phải có sáu ngón, khả năng chỉ hung thủ năm xưa tàn sát Thính Đào Sơn Trang...

Ôn Phi Khanh giật mình nói :

- Vậy thì Dao Cơ đi mất rồi !

Lãnh Ngưng Hương hồi hả lao ra khỏi miếu như một mũi tên.

Ôn Phi Khanh dăm dăm nhìn ra ngoài, mặt trắng bệch ra.

Lý Tồn Hiếu thất thần nhìn ra cửa.

Đột nhiên Ôn Phi Khanh rùn mình rồi đứng vọt lên chạy vọt ra ngoài.

Lý Tồn Hiếu tự nhiên hiểu ra, cũng đứng bật dậy đi khỏi miếu.

Bên ngoài ánh trăng lạnh đến ghê hồn, chỉ có một người đứng bất động giữa sân, tóc mây lòa xoà bay trong gió, dáng vẻ thê lương, tiêu tụy, chính là Ôn Phi Khanh.

Lý Tồn Hiếu đứng cuối bậc thềm không nói câu nào thần tình lộ rõ nỗi thống khổ.

Ôn Phi Khanh từ từ quay lại, hắng giọng nói :

- Lẽ ra thiếp nên sớm nghĩ ra...Ngưng Hương tự trách mình nên quyết tìm cho được Dao Cơ đem về, nhưng chỉ sợ rằng không dễ...

Lý Tồn Hiếu không đáp.

Ôn Phi Khanh nhẹ giọng hỏi :

- Bây giờ chàng thấy thế nào ?

- Đa tạ cô nương, tốt rồi !

- Thiếp cần phải đi, chàng hãy bảo trọng !

- Đa tạ cô nương. Cô nương cũng hãy giữ mình.

Ôn Phi Khanh nói :

- Cho dù Cơ bà bà có phải là thủ phạm hay không, nhưng chàng hãy nhanh chóng tìm cách lấy lại Tàng Bảo Đồ. Nếu không để khi bà ta tìm được pho bí kíp thì nhất định không dung cho chàng đâu !

- Đa tạ cô nương, tôi hiểu !

Ôn Phi Khanh cố gằn lòng nói :

- Thiếp đi đây !

- Cô nương hãy bảo trọng.

Ôn Phi Khanh khẽ động hàng mi, mấp máy đôi môi như muốn nói gì nhưng lại thôi, chậm chậm quay gót, đôi hàng lệ chợt trào ra lăn dài xuống...

Lý Tồn Hiếu ngây người nhìn theo bóng cô xa dần cho đến khi nhòa nhạt biến vào màn đêm không thấy nữa ...

Gió thổi mạnh dần.

Ánh trăng càng lúc càng nhạt.

Phương đông bắt đầu ửng hồng.
Xa xa vẳng lại mất tiếng sấm.
Có lẽ trời sắp nổi giông ?

oOo

(Hết tập 9)

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com